

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci

žalobce a): **Koninklijke Philips Electronics NV**, se sídlem Groenewoudseweg 1, Eindhoven, 5621 BA, Nizozemí, zastoupený JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem KOCIÁN ŠOLC BALAŠTÍK, advokátní kancelář, se sídlem Praha 1, Jungmannova 24,

žalobce b): **Panasonic Corporation**, se sídlem 1006, Kadoma, Kadoma City, Osaka 571-8501, Japonsko, zastoupený JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem Schönherr s.r.o., se sídlem Praha 1, nám. Republiky 1079/1a,

žalobce c): **Toshiba Corporation**, se sídlem 1-1, Shibaura 1 – Chome, Minato-ku, Tokio 105 – 8001, Japonsko, zastoupený JUDr. Ivem Jandou, Ph.D., advokátem White & Case, advokátní kancelář, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 8,

žalobce d): **MT Picture Display Co., Ltd.**, se sídlem 1-15 Matsu-cho, Kadoma City, Osaka 571 – 8504, Japonsko, zastoupený JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem Schönherr s.r.o., se sídlem Praha 1, nám. Republiky 1079/1a,

žalobce e): **Technicolor S.A.**, 1-5, rue Jeanne D'Arc, 92130 Issy Les Moulinaux, Francie, zastoupený Dr. Radanem Kubrem, advokátem PRK Partners s.r.o. advokátní kancelář, se sídlem Praha 1, Jáchymova 26/2,

proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7,

za účasti: **Samsung SDI Co., Ltd.**, se sídlem 428-5, Gonse-dong, Giheung-gu, Yongin-si 446-577, Korejská republika, zastoupený Mgr. Tomášem Fialou, Ph.D., advokátem Vejmelka & Wunsch, s.r.o., se sídlem Praha 2, Italská 27,

o žalobách žalobců a) – e) proti rozhodnutí žalovaného č.j. ÚOHS-R 131, 132, 133, 134, 135, 136/2010/HS-17247/2010/310 ze dne 19.11.2010,

t a k t o :

- I. Pokuta uložená žalobci c) **se snižuje** na částku 10 373 000,- Kč. Ve zbytku se žaloba žalobce c) **zamítá**.
- II. Žaloby žalobců a), b), d) a e) **se zamítají**.
- III. Žalobci a), b), c), d) a e) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci a) – e) napadají samostatnými žalobami rozhodnutí žalovaného č.j. ÚOHS-R 131, 132, 133, 134, 135, 136/2010/HS-17247/2010/310 ze dne 19.11.2010, kterým byly zamítnuty rozklady a potvrzeno předchozí rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni správního řízení č.j. ÚOHS-S13/2009/KD-12816/2010/850/EDo ze dne 26.8.2010.

Žaloby svým obsahem směřují do těch závěrů napadeného rozhodnutí, které vedly k potvrzení výrokových částí I., II. a III. prvostupňového rozhodnutí; s těmito výrokovými částmi souvisí výroková část IV. prvostupňového rozhodnutí ohledně stanovení povinnosti k náhradě nákladů řízení.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný rozhodl tak, že žalobci (a kromě nich i další účastníci správního řízení) tím, že prostřednictvím pravidelných vzájemných kontaktů a schůzek určovali ceny barevných obrazovek pro televizory, a to formou pevně stanovených cen, cenových rozpětí a minimálních cen, uzavřeli a plnili zakázanou dohodu o určení cen,

kteřá vedla k narušení hospodářské soutěže na trhu barevných obrazovek pro televizory na území České republiky.

Tím porušili zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění platném do 30. 6. 2001 (dále jen „předchozí ZOHS“), a sice žalobce a) v období od 21. 9. 1999 do 30. 6. 2001, žalobce b) v období od 15. 7. 1999 do 30. 6. 2001, žalobce c) v období od 6. 3. 2000 do 30. 6. 2001 a žalobce e) v období od 25. 3. 1999 do 30. 6. 2001, a dále zákaz obsažený v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění platném do 31. 8. 2009 (dále jen „ZOHS“), a sice žalobce b) v období od 1. 7. 2001 do 31. 3. 2003, žalobce c) v období od 1. 7. 2001 do 31. 3. 2003, žalobce d) v období od 1. 4. 2003 do 30. 4. 2004 a žalobce e) v období od 1. 7. 2001 do 30. 4. 2004.

Uvedené jednání bylo zakázáno a jednotlivým žalobcům byly uloženy pokuty, a sice žalobci b) ve výši 10 373 000,- Kč, žalobci c) ve výši 11 726 000,- Kč, žalobci d) ve výši 9 430 000,- Kč a žalobci e) ve výši 13 858 000,- Kč.

Žalobci a) nebyla pokuta uložena pro uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 předchozího ZOHS.

Dále žalovaný mimo jiné dospěl k závěru, že nebylo prokázáno porušení § 3 odst. 1 předchozího ZOHS a § 3 odst. 1 ZOHS uzavřením dohod o omezení nebo kontrole výroby a o rozdělení trhu v oblasti barevných obrazovek pro televizory.

Dále žalovaný mimo jiné dospěl k závěru, že nebylo prokázáno ani porušení § 3 odst. 1 ZOHS uzavřením dohod o určování cen, omezení nebo kontrole výroby, rozdělení trhu, včetně výměny citlivých obchodních informací, v oblasti barevných obrazovek pro monitory.

K uvedeným závěrům žalovaný dospěl v řízení, které bylo (z moci úřední) zahájeno na základě žádosti Samsung o neuložení - snížení pokuty podle vyhlášeného *Leniency programu* („žádost o Leniency“).

II. Shrnutí skutkového základu a zjištění žalovaného

Podstatné skutečnosti, o něž žalovaný opřel podezření vedoucí k zahájení správního řízení, byly podávány ze žádosti Samsung o Leniency a z jejího doplnění. Z toho rovněž vyplynulo, že ve věci zahájila šetření Evropská komise pro možné porušení článku 81 Smlouvy ES o založení Evropských společenství pod značkou COMP/39437.

Žalovaný po zahájení správního řízení obdržel také žádost Chunghwa o Leniency.

Skutečnosti uvedené v žádostech o Leniency a v doplnění se staly skutkovým základem, který vedl k vydání rozhodnutí žalovaného. Ten vyšel z toho, že popis

jednání jednotlivých soutěžitelů zúčastněných na kartelu se v prohlášeních obou žadatelů o Leniency z podstatné části shoduje. Tato jednotlivá prohlášení byla doplněna listinami zachycujícími jednání jednotlivých soutěžitelů; jednalo se o listiny interní povahy - zprávy, záznamy, poznámky pořízené zástupci Samsung a Chunghwa.

Kromě skutečností uváděných v obou prohlášeních se podle žalovaného v podstatné míře shodoval obsah listin; shodnost žalovaný dovedl v datu konání jednotlivých schůzek, v tom, kdo se jednotlivých schůzek účastnil, a v agendě. Následně několik listin žalovanému poskytli i žalobci a) a d).

Z těchto skutečností žalovaný dovedl existenci kontaktu mezi žalobci (a dalšími soutěžiteli, kteří žaloby proti rozhodnutí žalovaného nepodali), k němuž mělo dojít na schůzkách, a jejich obsah, plynoucí z projednávané agendy. Žalovaný tyto skutečnosti vyhodnotil tak, že soutěžitelé se scházeli na bilaterálních i multilaterálních jednáních po řadu let; podle žalovaného jednání a kontakty mezi nimi započaly již před rokem 1998 a poté byly pravidelně udržovány.

Jednotlivé schůzky se konaly nejprve v Asii, později v Asii i Evropě. Před rokem 1998 se uskutečňovala spíše neformální a nahodilejší setkání, postupně se jednotliví soutěžitelé začali setkávat organizovaněji a systematičtěji.

Žalovaný popsal přes 50 schůzek, ve vztahu k nimž dovedl, že agenda zahrnovala jednání o cenách a výměnu obchodně citlivých informací; cenová jednání podle žalovaného zahrnovala určování cílových cen, minimálních cen, cenového rozmezí a cenových návodů a jednání o udržování určených cen. Dodržování dohodnutých cen soutěžitelé podle žalovaného následně kontrolovali.

Jednotlivé důkazy o schůzkách byly strukturovány do tří kategorií: schůzky, ohledně nichž byly listiny předloženy oběma žadateli o Leniency, kde se shodují údaje o účastnících, datech jednání a agendě, přitom zčásti (ve 4 případech) je konání schůzek potvrzeno i žalobcem d); dále schůzky, ohledně nichž byly listiny předloženy jedním ze žadatelů o Leniency a na které nepřímě odkazuje druhý žadatel o Leniency v listinách týkajících se jiných schůzek – časově předcházejících nebo navazujících; konečně schůzky, ve vztahu k nimž předložil listiny některý ze žadatelů o Leniency, ohledně nichž žalovaný dovedl návaznost na jiné schůzky zařazené do předchozích dvou kategorií.

III. Shrnutí právního základu a posouzení žalovaným

Žalovaný dovedl, že žalobci (a jiní soutěžitelé) uzavřeli horizontální kartelovou dohodu, zakázanou podle § 3 odst. 1 předchozího ZOHS a § 3 odst. 1 ZOHS. Cílem bylo dlouhodobě určovat ceny, a to formou ujednání o cílových cenách, o cenových rozpětích, o cenách pro různé zákazníky a pro různé typy produktů, o koordinovaném zvyšování cen a o minimálních cenách či o udržování dohodnutých cen.

Žalovaný dovodil horizontální koordinaci na základě společné konkrétní cenové politiky, která byla stanovována na základě cenových pravidel či kalkulačních vzorců. Jednání o cenách byla provázena pravidelnou a obsáhlou výměnou individuálních obchodních informací včetně sdělování informací o dosažených cenách pro určité zákazníky.

Kartel trval v době před 1.7.2001 i po 1.7.2001, tedy za účinnosti předchozího ZOHS i ZOHS. Obě právní úpravy jsou věcně totožné.

Podle § 3 předchozího ZOHS veškeré dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí sdružení podnikatelů a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě („dohody“), které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže na trhu zboží, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud ministerstvo pro hospodářskou soutěž (později žalovaný) nepovolilo výjimku (odst. 1). Zakázanými ve smyslu ustanovení odstavce 1 jsou zejména dohody, popřípadě jejich části, obsahující mimo jiné přímé nebo nepřímé určení cen, popřípadě jiných obchodních podmínek (odst. 2 písm. a/).

Podle § 3 odst. 1 ZOHS (ve znění účinném do 31.8.2009) dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě („dohody“), které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud žalovaný nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku (odst. 1). Z dohod zakázaných podle odstavce 1 jsou zakázány zejména dohody, které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže mimo jiné proto, že obsahují ujednání o přímém nebo nepřímém určení cen, popřípadě o jiných obchodních podmínkách (odst. 2).

Žalovaný vzal za počátek kartelu dobu, od níž dovodil důkazy o pravidelných kontaktech. Podle žalovaného ke kontaktům docházelo již od poloviny 90. let, a to nejprve převážně ve formě bilaterálních schůzek. Důkazy o vícestranných jednáních dovodil žalovaný od druhé poloviny roku 1998. První schůzka tohoto typu, kterou žalovaný považoval za počátek posuzovaného jednání, se konala ve dnech 7. – 8. 9. 1998, kdy se sešli zástupci Samsung, Chunghwa, LG Electronics, Orion, Thai-CRT.

Samsung, Chunghwa a LG Electronics se tedy účastnili kartelu minimálně od 7. 9. 1998. Žalobce a) se účastnil schůzek minimálně od 21. 9. 1999, žalobce b) minimálně od 15. 7. 1999, žalobce e) minimálně od 25. 3. 1999, žalobce d) minimálně od 1. 4. 2003, žalobce c) minimálně od 6. 3. 2000. Od uvedených dat se tedy i tito soutěžitelé účastnili kartelu (zakázané dohody).

Žalovaný vedl správní řízení pro dobu do vstupu České republiky do Evropské unie; jednání soutěžitelů podle žalovaného pokračovalo i po vstupu, na toto jednání však podle žalovaného dopadlo obdobné řízení vedené Evropskou komisí pod značkou COMP/39437 pro porušení obdobného komunitárního zákazu kartelových dohod.

Trvání kartelu, zakázaného do 30.6.2001 podle předchozího ZOHS a od 1.7.2001 podle ZOHS, bylo žalovaným dovozeno ve vztahu k jednotlivým žalobcům takto: k žalobci a) přinejmenším od 21. 9. 1999 do 30. 6. 2001, k žalobci b) přinejmenším od 15. 7. 1999 do 31. 3. 2003, k žalobci c) přinejmenším od 6. 3. 2000 do 31. 3. 2003, k žalobci d) od 1. 4. 2003 do 30. 4. 2004 a k žalobci e) od 25. 3. 1999 do 30. 4. 2004.

IV. Shrnutí procesních stanovisek žalobců a žalovaného

Všichni žalobci navrhují zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrvali všichni žalobci po celou dobu řízení před zdejšímu soudem.

Nosné žalobní argumenty jednotlivých žalobců zdejší soud strukturoval následovně:

IV.1.

Žalobce a) namítá nezákonnost deklarování žalobcovy viny za situace, kdy již prekludovala možnost uložit pokutu a kdy pokuta z tohoto důvodu již ukládána nebyla. Žalobce a) poukazuje na to, že celý delikt, který měl spáchat žalobce a), se odehrál za účinnosti předchozího ZOHS a nelze žalobce a) postihovat podle (současného) ZOHS. Podle předchozího ZOHS, který měl být na jednání žalobce a) výlučně aplikován, mohl žalovaný žalobci a) pouze uložit pokutu, nikoli porušení předchozího ZOHS samostatně deklarovat. Jestliže v případě žalobce a) prekludovala možnost uložení pokuty za jednání podle předchozího ZOHS, nárok státu na uplatnění státní moci musel zaniknout a o protiprávním jednání v době, kdy již zanikla možnost jej potrestat, nebylo možno vést samostatné řízení. Na základě prejudikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, kterou podrobně rozebírá, žalobce a) dovozuje, že žalovaný nemohl ani deklarovat porušení předchozího ZOHS.

Dále žalobce a) namítá porušení zásady *ne bis in idem* a zásady *litispendence*. Žalovaný uměle rozdělil jedno jednání (jeden delikt) na jednání dvě: jedno po 1.5.2004, k jehož projednávání je příslušná Evropská komise, a druhé před 1.5.2004, k jehož projednávání je příslušný žalovaný. Jednání, které bylo předmětem řízení před žalovaným, bylo jednáním trvajícím (trvajícím deliktem), mělo být posuzováno jako jediné jednání – jeden skutek a jeden čin. To také žalovaný dovozuje v napadeném rozhodnutí, ale přesto z celkového jednání vyjímá tu část, k níž došlo před 1.5.2004, aby o ní mohl vést samostatné řízení. Žalobce a) podrobně rozebírá judikaturu vztahující se k opakovanému postihování téhož jednání (a vedení řízení o něm) a prvky „bis“ a „idem“ a dovozuje, že posuzovala-li jednání již Evropská komise v jím zahájeném řízení, nemohl žalovaný o tomto jednání řízení vůbec zahájit, a stalo-li se tak (a navíc rozhodl-li), byly obě zásady porušeny.

Žalobce a) dále argumentuje nedostatkem důkazů prokazujících spáchání deliktu. Skutkově je věc opřena pouze o tvrzení obou žadatelů o Leniency, která

nejsou podepřena žádnými objektivními důkazy. Z obsahu listin, o něž opřel žalovaný své závěry, právě oba žadatelé profitují. Žalobce a) poukazuje na prejudikaturu (dnešního) Tribunálu a dovozuje, že důkazní hodnota těchto listin vyvolává pochybnosti a s jistotou nepotvrzuje existenci porušení. Jestliže žalovaný (bod 53. prvostupňového rozhodnutí) uvádí, že popisy jednání poskytnuté oběma žadateli o Leniency odpovídají i ostatním důkazům obsaženým ve správním spisu, žalobci a) vůbec nebylo zřejmé, o jaké důkazy jde, přitom namítal-li to v rozkladu, žalovaný se s tím nijak nevypořádal.

Podrobnou argumentací je zpochybňováno dovození skutečného dopadu jednání na český trh ve smyslu § 2 odst. 3 předchozího ZOHS. Žalovaný dopady pouze presumoval, dovozoval je nepřímou z toho, že bez tohoto dopadu by kroky žadatelů o Leniency ve vztahu k českému trhu pozbyly jakéhokoli smyslu (body 235., 238. a 244. napadeného rozhodnutí), a vycházel z toho, že je nemožné opatřit podklady pro rozhodnutí prokazující takovýto kartel ve všech jeho složkách v adresné vazbě na území České republiky (bod 238. napadeného rozhodnutí). Dopad na území České republiky není podle žalobce a) prokázán.

Dále žalobce a) namítá nezákonnost získání podkladů. Zpochybňuje tvrzení žalovaného (bod 164. napadeného rozhodnutí), že by podklady získané od žalobce netvořily podklad rozhodnutí, když sám žalovaný naproti tomu tvrdí, že některé podklady poskytl mimo jiné i žalobce a) (body 52. a 344. prvostupňového rozhodnutí). Následně namítá, že podklady od žalobce a) byly (pod hrozbou pořádkové pokuty) žalovaným získány nezákonně, a to porušením zásady zákazu sebeobviňování, kterou žalobce a) podrobně rozebírá na základě judikatury Evropského soudu pro lidská práva a českého Ústavního soudu.

IV.2.

Žalobce b) namítá, že žalovaný nebyl oprávněn vést o skutku správní řízení, neboť ve stejné věci proti týmž účastníkům zahájila již řízení Evropská komise (COMP/39437). Podrobnou argumentací žalobce b) dovozuje, že celé jednání bylo jedním skutkem, k jehož posouzení byla oprávněna výlučně Evropská komise, a zahájila-li řízení, bránila vedení řízení o části skutku z doby před 1.5.2004 po jeho „umělém“ vyčlenění překážka věci zahájené, a bylo-li Evropskou komisí rozhodnuto, překážka věci rozhodnuté.

Žalobce b) byl dále na svých právech zkrácen tím, že mu žalovaný odepřel přístup do spisu. Podstatnými jsou pro rozhodnutí žalovaného skutečnosti obsažené v žádostech o Leniency, avšak žalovaný po určité části správního řízení neumožnil přístup k listinám, v nichž jsou tyto skutečnosti obsaženy, následně přístup umožnil, ale pouze omezený. Ještě před sdělením výhrad k dohodě (dne 20.10.2009, výhrady byly sděleny dne 31.5.2010) žalobce b) žalovaného žádal, ale marně, žalovaný sdělil, že bude přístup k úplnému správnímu spisu umožněn až později. I po sdělení výhrad k dohodě (dne 18.6.2010) bylo žalobci b) odepřeno právo činit si ze žádostí o Leniency výpisy a pořizovat si jejich kopie. Ani při seznamování s výsledky šetření a podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním (13.7.2010) nebylo žalobci b) umožněno,

aby si z těch částí spisu, kde byly obsaženy žádosti o Leniency, činil výpisy a pořizoval si kopie. To žalobce b) zkrátilo na jeho právech souvisejících s efektivní procesní obranou, nadto opíral-li žalovaný tento postup o to, že se jedná o skutečnosti tvořící obchodní tajemství, žalobce b) argumentuje v podrobnostech tak, že se o takové skutečnosti jednat vůbec nemohlo a že shrnutí obsahu těchto listin „bez obchodního tajemství“ bylo nic neříkající.

Podle žalobce b) žalovaný pochybil i v závěru, že LG.Philips Displays Holding B.V. zanikl bez právního nástupce a nesprávně s ním zastavil správní řízení. Žalobce b) podrobnou argumentací dovozuje, že tento subjekt dosud nezanikl. Tato chyba se odrazila i v úvahách žalovaného ohledně pokuty ukládané žalobci b).

Dále žalobce b) zpochybňuje důkazy o tom, že by se dohody ve vztahu k České republice účastnil. Z přehledu jednotlivých schůzek plyne, že se soutěžitelé pravidelně účastnili jednání, ovšem vyjma žalobce b). Ten se účastnil pouze osmi dvoustranných jednání, zatímco před 1.4.2003, kdy žalobce b) ukončil svoji činnost ve sledované oblasti, se hlavní účastníci jednání zúčastnili více než třiceti vícestranných jednání. Nic z toho, co plyne z přehledu důkazů, nedokazuje, že by se žalobce b) v rámci těchto jednání podílel na cenových dohodách, na rozdělení trhu nebo na omezení produkce, sám žalovaný v údajích obsažených v tabulce ohledně kontaktů v prvostupňovém rozhodnutí (str. 17 a 18) uvádí, že se tato dvoustranná jednání týkala pouze výměny informací. Žádné důkazy o účasti žalobce b) na kartelu ve vztahu k českému území žalovaný neopatřil.

Žalobce b) ani nemohl vědět o existenci cenového kartelu. Poukazováno je na judikaturu (dnešního) Tribunálu, ze které plyne vysoký standard dokazování, konkrétně že musí být prokázáno, že soutěžitel věděl nebo musel vědět, že dohoda, které se účastnil, byla součástí širšího plánu a že tento plán zahrnoval všechny skutečnosti vedoucí ke kartelové dohodě. Žalovaný důkazní břemeno (obdobné břemenu Evropské komise) neunesl. Žalobce podrobně rozebírá jednotlivá jednání, jichž se účastnil, a dovozuje, že žádné povědomí žalobce z nich dovozovat nelze. Naopak: žalobce b) byl ve skutečnosti obětí protisoutěžního jednání v České republice. Nadto jestliže je účast žalobce b) na kartelu ve vztahu k českému trhu dovozována z úvahy žalovaného, že kartel by bez zapojení všech výrobců nemohl fungovat a že zákon postihuje i možné/potenciální narušení soutěže, i když nemělo skutečný negativní dopad na soutěž (bod 265. prvostupňového rozhodnutí), pak účast žalobce b) na kartelu podle napadeného rozhodnutí dovozuje z účasti jiných soutěžitelů a přispění žalobce b) tomuto kartelu z jeho neúčasti na trhu.

Žalobce b) rovněž podrobně namítá nezákonnost při ukládání pokuty.

IV.3.

Žalobce c) namítá, že vůči němu nebylo správní řízení řádně zahájeno, neboť byl od počátku jeho účastníkem a zahájení mu nebylo podle § 46 odst. 1 zákona č.

500/2004 Sb., správního řádu („SpŘ“), oznámeno; sám žalovaný to potvrzuje v bodech 241. – 243., 289. a 299. prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce c) má rovněž za to, že žalovaný neměl pravomoc k vedení řízení. Podle žalovaného se protiprávní jednání uskutečnilo v zahraničí. Aby mohlo být postihováno, muselo mít účinky na český trh, žalovaný však žádnou takovou vazbu neprokázal, sám uznal, že žalobce c) nikdy sledovaný produkt na český trh nedodával; jediná schůzka, které se žalobce c) účastnil, se konala v Asii, žalobce c) se neúčastnil žádné ze schůzek, které se konaly v Evropě nebo kde by byla Evropa diskutována. Pokud žalovaný uvádí, že by žádosti o Leniency ve vztahu k českému trhu pozbyly smyslu, pokud by neexistovaly dopady na český trh, pak chybuje, neboť namísto vlastního objektivního hodnocení vychází z názorů žadatelů o Leniency. Žalovaný dopady na český trh pouze presumuje, ale nijak neprokazuje - např. uvádí (bod 235. napadeného rozhodnutí), že má za prokázané, že ceny dohodnuté na schůzkách se povětšinou týkaly prodejních cen obecně k širšímu teritoriu, bez adresné vazby na konkrétní stát odběratele.

I žalobce c) namítá porušení zásady *ne bis in idem* z toho důvodu, že ve stejné věci již v době zahájení řízení před žalovaným vedla řízení Evropská komise.

Žalobce c) byl rovněž zkrácen na svých právech na řádnou obhajobu; žalovaný nezpřístupnil všechny podklady, o které své rozhodnutí opíral, konkrétně podklady plynoucí ze žádostí o Leniency.

Nadto nebyla poskytnuta žalobci c) dostatečná lhůta k tomu, aby se vyjádřil k podkladu rozhodnutí; poskytnuta byla pouze lhůta patnáctidenní, což s ohledem na složitost věci není lhůtou dostatečnou.

Žalovaný rovněž bezdůvodně neprovedl navrhované důkazy; důkazy vyjádřeními pánů Michaela Du a Tomoyuki Kawano byly pro žalovaného příliš nové a že vyjádření byla poskytnuta s dlouhým časovým odstupem od konání schůzek. To je test žalovaného svévolný a nezákonný.

Žalovaný rovněž nesprávně vymezil relevantní trh. Tzv. „trh CPT“ nepředstavuje homogenní skupinu výrobků, žalobce c) popisuje parametrické rozdíly, na potřebě vnitřního rozčlenění výrobků se shodli všichni účastníci správního řízení, žalovaný však zjištění ignoroval. Kdyby byl výrobkový trh dále členěn, bylo by třeba rozlišovat mezi agendami jednotlivých schůzek.

V rámci hmotněprávního hodnocení věci žalovaný podle žalobce c) pochybil, když všechny schůzky považoval za jeden trvající delikt. Schůzky evropské a schůzky asijské nebyly jedním jednáním, byly odlišně zaměřené. Navíc i kdyby byly jedním jednáním (a celý skutek jedním kartelem), neúčastnil se jej žalobce c) jako celku; podle precedenty účast na kartelové dohodě může být výrazem přistoupení soutěžitele k dohodě, pouze pokud soutěžitel věděl, že se svojí účastí na dohodě

začlenil do celkové kartelové dohody. Žalovaný však neprokázal, že by žalobce c) věděl nebo nutně musel vědět, že jednotlivé schůzky sledovaly stejný cíl.

Žalovanému je dále vytýkáno i nesprávné stanovení výše pokuty; nesprávně byla určena základní částka pokuty, nesprávně byla základní částka navýšena z důvodu (podle žalobce c/ neexistující) recidivy a žalovaný pochybil i tím, že dovodil, že LG.Philips Displays Holding B.V. zanikl bez právního nástupce; i tento soutěžitel měl být zahrnut do výpočtu podílů na trhu, od něhož se pokuta, počítaná podle proporcionalního postavení účastníků kartelu, odvíjela. Nestalo-li se tak, bylo to k tíži těch, jimž byla pokuta uložena.

IV.4.

Žalobce d) namítá, že žalovaný nebyl oprávněn vést o skutku správní řízení, neboť ve stejné věci proti týmž účastníkům zahájila již řízení Evropská komise (COMP/39437). Podrobnou argumentací žalobce d) dovozuje, že celé jednání bylo jedním skutkem, k jehož posouzení byla oprávněna výlučně Evropská komise, a zahájila-li řízení, bránila vedení řízení o části skutku z doby před 1.5.2004 po jeho „umělem“ vyčlenění překážka litispence, a bylo-li Evropskou komisí rozhodnuto, překážka věci rozhodnuté.

Žalobce d) byl dále na svých právech zkrácen tím, že mu žalovaný odepřel přístup do spisu. Podstatnými jsou pro rozhodnutí žalovaného skutečnosti obsažené v žádostech o Leniency, avšak žalovaný po určité části správního řízení neumožnil přístup k listinám, v nichž jsou tyto skutečnosti obsaženy, následně přístup umožnil, ale pouze omezený. Ještě před sdělením výhrad k dohodě (dne 20.10.2009, výhrady byly sděleny dne 31.5.2010) žalobce d) žalovaného žádal, ale marně, žalovaný sdělil, že bude přístup k úplnému správnímu spisu umožněn až později. I po sdělení výhrad k dohodě (dne 18.6.2010) bylo žalobci d) odepřeno právo činit si ze žádostí o Leniency výpisy a pořizovat si jejich kopie. Ani při seznamování s výsledky šetření a podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním (13.7.2010) nebylo žalobci d) umožněno, aby si z těch částí spisu, kde byly obsaženy žádosti o Leniency, činil výpisy a pořizoval si kopie. To žalobce d) zkrátilo na jeho právech souvisejících s efektivní procesní obranou, nadto opíral-li žalovaný tento postup o to, že se jedná o skutečnosti tvořící obchodní tajemství, žalobce d) argumentuje v podrobnostech tak, že se o takové skutečnosti jednat vůbec nemohlo a že shrnutí obsahu těchto listin „bez obchodního tajemství“ bylo nic neříkající.

Podle žalobce d) žalovaný pochybil i v závěru, že LG.Philips Displays Holding B.V. zanikl bez právního nástupce a nesprávně s ním zastavil správní řízení. Žalobce d) podrobnou argumentací dovozuje, že tento subjekt dosud nezanikl. Tato chyba se odrazila i v úvahách žalovaného ohledně pokuty ukládané žalobci d).

Dále žalobce d) zpochybňuje důkazy o tom, že by se dohody ve vztahu k České republice účastnil. Z přehledu jednotlivých schůzek plyne, že jednání, jichž se žalobce d) účastnil, se konala výlučně v Asii; žalobce d) se tedy neúčastnil žádného

evropského jednání. Žalovaný dospěl k závěru, že evropská i asijská jednání byla spjata jediným společným cílem a že účast žalobce d) na asijských schůzkách měla, resp. mohla mít dopad na český trh. Žalobce d) však namítá, že případné cenové diskuse na asijských jednáních se týkala pouze Asie (jihovýchodní) a pouze zákazníků z této oblasti a dopady do České republiky mít nemohla. Nadto žalovaný ani neprokázal, že by žalobce d), neúčastnil-li se evropských jednání, byl o výsledcích těchto jednání alespoň informován. Žalobce d) podrobně rozebírá agendu jednotlivých asijských jednání a dovozuje, že asijská jednání nemohou být součástí jednoho jednání a jednoho deliktu (společně s evropskými jednáními) a nadto nemohou mít dopady do České republiky.

Žalobce d) se nemohl účastnit kartelu, který by měl dopady na české území, i z toho důvodu, že v České republice neměl žádné prodeje sledovaného produktu třetím stranám – a uzavření dohody o rozdělení trhu žalovaný nekonstatoval. Jestliže je účast žalobce d) na kartelu ve vztahu k českému trhu dovozována z úvahy žalovaného, že kartel by bez zapojení všech výrobců nemohl fungovat a že zákon postihuje i možné/potenciální narušení soutěže, i když nemělo skutečný negativní dopad na soutěž (bod 265. prvostupňového rozhodnutí), pak účast žalobce d) na kartelu podle napadeného rozhodnutí dovozuje z účasti jiných soutěžitelů a příspěví žalobce d) tomuto kartelu z jeho neúčasti na trhu. To by mělo smysl pouze u kartelu o rozdělení trhu. Pokud jde o potenciální dopady, žalovaný neuvádí, co by potenciálním narušením soutěže mělo být.

Fakt, že žádné dopady do České republiky nebyly prokázány, podporuje to, že závěry žalovaného v tomto směru jsou pouze obecného charakteru, jsou založené pouze na domněnkách a spekulacích žalovaného. Pouze 7 bodů prvostupňového rozhodnutí se touto otázkou zabývá (od bodu 151.), ale pouze formalisticky a nedostatečně. Žalovaný se opírá pouze o důkazy týkající se Evropy, které nemají přímý ani nepřímý vztah k České republice. Rozhodnutí je založeno na závěru (podle žalobce d/ absurdním), že pokud na nějakém asijském jednání byly vyměňovány informace týkající se Evropy, týkalo se toto jednání bez dalšího i České republiky. Podrobnou úvahou pak žalobce d) dospívá k závěru, že pokud by se žalovaný dopady na české území řádně zabýval, musel by dospět k závěru, že skupina Panasonic, k níž náleží i žalobce d), byla obětí protisoutěžního jednání.

Žalobce d) rovněž podrobně namítá nezákonnost při ukládání pokuty.

IV.5.

Žalobce e) rovněž podrobně namítá porušení zásady *ne bis in idem* rozdělením řízení o skutku před 1.5.2004 a po 1.5.2004.

Žalobce e) dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se nevypořádal s námitkami, které žalobce e) proti prvostupňovému rozhodnutí uplatnil v rozkladu.

Evropská a asijská jednání nebyla nikterak propojena a netvořila jediný skutek – jediný kartel. Žádného asijského jednání, které mělo podle žalovaného souvislost s evropským trhem, se žalobce e) nezúčastnil a sami žadatelé o Leniency potvrdili, že ceny byly regionálního charakteru. Jestliže Samsung popisoval vztah mezi evropskými a asijskými jednáními, pak popis této konstrukce (bod 214. napadeného rozhodnutí) plyne z jeho podání ze dne 12.8.2010, k němuž se žalobce e) neměl možnost vyjádřit, neboť bylo učiněno až po seznámení se s podklady rozhodnutí před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Sám žalovaný pak vztah asijských jednání k evropskému trhu nijak neargumentuje a jeho závěr nemá žádnou oporu ve správním spisu.

Samostatně žalobce e) brojí proti tomu, že nebyl prokázán dopad na hospodářskou soutěž v České republice, což znamená, že nebyla dána ani teritoriální působnost ZOHS a předchozího ZOHS. Neudržitelná je konstrukce žalovaného, že v případě zakázané dohody o ceně vykazující globální rysy jsou dopady do České republiky presumovatelné; automatický potenciální dopad na české území je pouhou domněnkou žalovaného a obsah spisu tomu neodpovídá. Žádný důkaz v něm založený, jež by se týkal žalobce e), neprokazuje souvislost uskutečněného jednání s českým trhem nebo s cenami pro české zákazníky; nebyly provedeny žádné důkazy k objasnění byť jen potenciálních dopadů do České republiky.

Žalobce e) zpochybňuje i zákonnost postupu žalovaného při výpočtu pokuty. Průměrný tuzemský obrat u sledovaného produktu byl rozdělen mezi šest účastníků a toto rozdělení bylo určující pro výpočet pokut, nesprávně však nebyl zahrnut LG.Philips Displays Holding B.V., který prostřednictvím člena své skupiny do České republiky dodával, což nesprávně ovlivnilo základní výpočet pokuty.

Žalovaný nemohl v pokutě zohlednit ani skutečný negativní dopad na soutěž, když nebyl prokázán ani potenciální dopad, nemohl přičíst přítěžující okolnosti, které již byly znakem deliktu, a nezohlednil polehčující okolnosti včetně finanční situace žalobce e).

IV.6.

Žalovaný setrvává na závěrech, které plynou už z napadeného a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Postoj žalovaného v průběhu řízení před zdejší soudem je konzistentní s jeho postojem vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, žalovaný odmítá jak namítané procesní vady, tak chyby při hmotněprávním hodnocení věci a při ukládání pokut.

Žalovaný odkazuje na svá rozhodnutí, žaloby považuje za nedůvodné a navrhuje jejich zamítnutí.

I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

V. Posouzení věci soudem

Žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloby jsou přípustné (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. zásadně vymezen v žalobách uplatněnými žalobními body.

Zdejší soud pristoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí následovně: nejprve se hodlal soustředit na namítané procesní vady, poté na námitky z převažující části charakteru hmotněprávního a následně na otázky související s ukládáním pokut.

V.1.

Pokud jde o otázku **zahájení správního řízení**, žádný krok žalovaného nikoho ze žalobců na jeho procesních právech nezkrátil do té míry, že by to mohlo mít vliv na zákonnost procesu – a tím na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Je-li žalobně namítáno, že správní řád v případě účastníků správního řízení podle § 27 odst. 1 písm. b) neumožňuje jiný způsob zahájení řízení než formou oznámení podle § 46 odst. 1, pak zdejší soud musí vyjít z toho, že žalobci (a týká se to i žalobce c/, který to namítá) sice nejsou účastníky podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť aplikace tohoto ustanovení správního řádu je § 25a ZOHS vyloučena (a ZOHS upravuje otázku účastenství v řízení samostatně a ke správnímu řádu speciálně; v období zahájení správního řízení – v lednu 2009 – tato speciální úprava plynula z § 21 odst. 1 a 2 ZOHS), avšak i ve vztahu k takto vymezeným účastníkům bylo zapotřebí správní řízení řádně zahájit.

Bylo-li správní řízení vedeno s více účastníky (žalobci a kromě nich další účastníci), pak bylo zahájeno oznámením zahájení řízení prvním z nich (oznámením datovaným 19.1.2009 doručeným 23.1.2009); v jeho rámci pak byly uskutečňovány další úkony žalovaného. Z obsahu spisu je zřejmé, že žalobce c) byl o probíhajícím řízení informován později (29.1.2010); bylo mu oznámeno, že i jej považuje žalovaný za účastníka řízení a nadále s ním takto bylo jednáno.

Ti, kterým svědčí právo být účastníkem správního řízení (tu podle § 21 odst. 1 ZOHS ve znění před účinností novely ZOHS provedené zákonem č. 155/2009 Sb. na základě pravidla podávaného ze čl. II. zákona č. 155/2009 Sb.), jsou účastníky bez ohledu na to, zda s nimi takto správní orgán jedná (nejedná-li takto s nimi, má to vliv na jejich procesní práva). Ti, o nichž se správní orgán buď dozví až dodatečně, že jsou rovněž účastníky řízení, včetně situace, kdy si jejich postavení účastníků vyhodnotí dodatečně na základě průběhu správního řízení, nebo se těmito účastníky skutečně

stanou teprve později, musí být informováni ve smyslu § 47 odst. 2 správního řádu. Jiný postup procesní úprava ani podle ZOHS, ani podle správního řádu neumožňuje.

Aplikoval-li tedy žalovaný na situaci žalobce c) pravidlo podle § 47 odst. 2 správního řádu, postupoval správně. Nikdo z účastníků řízení nemusel být jeho účastníkem již od samého počátku, neboť otázka, komu postavení účastníka řízení svědčilo, nutně souvisela s otázkou, kdo je podezřelým z účasti na kartelu. Tato otázka mohla být postavena najisto již ve fázi před zahájením správního řízení, stejně jako nemusela; mohla být totiž postavena najisto až v závislosti na průběhu správního řízení, tj. podle toho, jak a jaké podklady žalovaný po zahájení správního řízení získával. To není nic neobvyklého, zvláště pro případy řízení, kdy je dána pluralita podezřelých ze spáchání deliktu, jako ve věci právě posuzované, a zdejší soud z toho nedovozuje, že by kterýkoli ze žalobců mohl být takovým postupem žalovaného zkrácen na svých procesních právech, jež mu ve správním řízení příslušela.

Vadný postup žalovaného nelze dovozovat ani z faktu, že žalovaný nezahájil se všemi účastníky správního řízení (podezřelými z účasti na kartelu) toto řízení souběžně, a tedy ani z faktu, že někteří z nich byli o probíhajícím řízení informováni (a bylo s nimi jako s účastníky jednáno) později. Zahájení správního řízení a oznámení ve vztahu k dalším účastníkům správního řízení proběhlo zákonně.

V.2.

Další podstatnou a v žalobách opakující se žalobní námitkou je **odepření přístupu do spisu** ve vztahu k **údajům obsaženým v žádostech o Leniency**.

Po skutkové stránce jsou pro posouzení postupu žalovaného podstatná následující východiska zdejšího soudu pramenící z obsahu správního spisu:

1. Závěr žalovaného o cenovém kartelu je výlučně opřen o obsah těchto údajů; přestože se argumentace žalovaného nemusí jevit jako jednoznačná v tom směru, zda se o tyto podklady závěr žalovaného opírá „výlučně“ nebo „z podstatné části“ (žalovaný i u jednání soudu dne 2.2.2012 argumentoval tak, že žalovaný „primárně“ vycházel ze žádostí o Leniency, ale opatřil i další důkazy), nepochybné je, že právě tyto podklady tvoří podle žalovaného ucelený řetězec, který byl klíčový pro závěr žalovaného ohledně kartelu. Výjimečně získaný podklad mimo žádosti o Leniency (žalovaný zmiňuje následně získané listiny od žalobců a/ a d/) podle konstrukce samotného žalovaného nejvýše pouze není proti tomu, co plyne z obsahu žádostí o Leniency. Žalovaný sám argumentuje komunitární judikaturou, která akceptovala prokázání kartelu pouze na prohlášení jediného žadatele o Leniency (bod 195. napadeného rozhodnutí), a sám mimo jiné uzavírá, že skutkový stav se opírá o důkazy předložené oběma žadateli o Leniency a důkazy z obou žádostí jsou koherentní a dostatečné, neboť důkazní standard judikovaný na komunitární úrovni (tj. že postačí

jeden zdroj) překračují (bod 283. prvostupňového rozhodnutí, bod 196. napadeného rozhodnutí). Přestože tedy žalovaný nekonkrétně argumentuje v tom směru, že ostatní důkazy podporují závěry plynoucí ze žádostí o Leniency, z napadeného ani z jemu předcházejícího rozhodnutí není do souvislosti se závěry žalovaného dáváno žádné konkrétní skutkové zjištění, které by pocházelo z jiného zdroje než ze žádostí o Leniency, přitom argumentace žalovaného možností dovést kartel již na základě jedné žádosti o Leniency dokládá, že i žalovaný si je tohoto faktu dobře vědom.

2. Z obsahu žádostí o Leniency se podává kdy, kdo a o čem jednal, z popisu schůzek plyne celkový rámec podle žalovaného trvajícího globálního kartelu. Na obsahu těchto podkladů je založeno hodnocení žalovaného.
3. Skutečnosti obsažené v žádostech o Leniency si žadatelé o Leniency označili jako obchodní tajemství.
4. Žalovaný s těmito údaji jako s obchodním tajemstvím nakládal, tj. za skutečnosti tvořící obchodní tajemství je považoval.
5. Žalobci zpochybňují to, že by se o skutečnosti tvořící obchodní tajemství jednalo, resp. že by celé dokumenty byly „obchodním tajemstvím“.
6. Přístup k těmto údajům žalovaný žalobcům skutečně omezil. To je mezi žalobci a žalovaným nesporné, žalovaný však trvá na tom, že se tak stalo v souladu s § 38 odst. 6 správního řádu (bod 215. prvostupňového rozhodnutí, body 143. a násl. napadeného rozhodnutí).

Absolutní odepření přístupu do spisu ve vztahu k žádostem o Leniency zdejší soud dovozuje pouze do doby sdělení Výhrad k dohodě (31.5.2010). Tato argumentace je obsažena i v žalobách. Nejprve je tedy zapotřebí vyřešit otázku, zda toto odepření po určitou dobu vedení správního řízení (do okamžiku sdělení Výhrad k dohodě) bylo zákonné.

Na věc se aplikoval § 38 správního řádu; neaplikoval se tedy § 21c ZOHS ve znění účinném od 1.9.2009, neboť správní řízení bylo zahájeno před 1.9.2009 a podle čl. II. zákona č. 155/2009 Sb. se řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle ZOHS ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. ve znění před 1.9.2009.

Podle § 38 odst. 1 správního řádu účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci. Podle § 38 odst. 4 správního řádu je s právem nahlížet do spisu spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Podle § 38 odst. 6 správního

řádu jsou z nahlížení do spisu vyloučeny jeho části, které obsahují utajované informace nebo skutečnosti, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti; to neplatí o částech spisu, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz, do takových částí spisu však může nahlížet pouze účastník řízení nebo jeho zástupce za předpokladu, že jsou předem seznámeni s následky porušení povinnosti mlčenlivosti o těchto skutečnostech a že o poučení je sepsán protokol, který podepíše. Ustanovení § 38 odst. 4 správního řádu se nepoužije.

Právo na přístup do spisu podle správního řádu tedy účastníkům správního řízení nepochybně svědčilo.

Pokud jde o přístup ke spisu s ohledem na specifika právě posuzované věci, recentní názory podle zdejšího soudu zřetelně ukazují, že v oblasti odhalování kartelů se žádosti o Leniency nacházejí v režimu, který si zasluhuje zvláštních pravidel. Podstatná je míra zvláštního zacházení s informacemi obsaženými v žádostech o Leniency.

Soudní dvůr Evropské unie se problémem absolutního přístupu do spisu ve vztahu k žádostem o Leniency zabýval v souvislosti s položenou předběžnou otázkou ve věci C-360/09 („*Pfleiderer*“) pro účely navazujících občanskoprávních žalob na náhradu škody.

Tímto rámcem není aplikovatelnost věci „*Pfleiderer*“ podle zdejšího soudu limitována, neboť není logického argumentu, proč by se na zpřístupnění podkladů obsažených v žádostech o Leniency pro účely uplatňování civilních nároků a pro účely procesní obrany v sankčních řízeních měla aplikovat odlišná pravidla, nehledě k tomu, že jednou zpřístupněný podklad témuž oprávněnému se stává zpřístupněným již navždy – a využitelnost takového podkladu nelze jasně rozlišovat a oddělovat.

Aplikovatelnost této věci není omezena ani tím, že zatímco v tamní věci se jednalo o aplikaci unijního soutěžního práva, ve věci právě posuzované se jedná o aplikaci českého vnitrostátního soutěžního práva. Obojí je založeno na týchž východiscích, principech a cílech, v případě obojího by mělo být vycházeno z týchž standardů, a to jak hmotněprávních, tak procesních.

Následující úvahy zdejšího soudu jsou proto založeny na premise, že v přístupu k unijnímu soutěžnímu právu na straně jedné a vnitrostátnímu soutěžnímu právu na straně druhé a tím i v jeho aplikaci nemohou být rozdíly.

Nutno uznat, že aplikovatelnost věci „*Pfleiderer*“ je omezena tím, že Soudní dvůr Evropské unie, přestože na položenou otázku odpověděl, ve skutečnosti žádný jednoznačný návod k nakládání s podklady obsaženými v žádostech o Leniency nepodal, a to ani pro účely uplatňování navazujících soukromoprávních nároků, ani obecně, když uzavřel, že unijní právo hospodářské soutěže nebrání tomu, aby osobě, která byla porušením unijního soutěžního práva poškozena, byly tyto dokumenty zpřístupněny, musí být však zvažovány unijní zájmy (body 23. 31. a 32. rozsudku).

Unijní zájem na ochraně hospodářské soutěže je podle zdejšího soudu totožný s vnitrostátním zájmem na ochraně hospodářské soutěže. Obecný návod plynoucí z uvedeného rozsudku Soudního dvora Evropské unie, převedeno na situaci ve věci právě posuzované, kdy je aplikováno české vnitrostátní soutěžní právo, tedy zdejší soud vede k vážení povinnosti umožnit přístup do spisu na straně jedné a zájmu na odhalování protisoutěžního jednání.

Je-li úkolem vnitrostátních pravidel upravit právo na přístup k žádostem o Leniency a má-li příslušet vnitrostátním soudům stanovit podmínky, za nichž má být přístup povolen či odepřen, v případě aplikace unijního soutěžního práva, tím spíše se to týká aplikace vnitrostátního soutěžního práva.

Zdejší soud tedy považuje za přiměřené aplikovat § 38 správního řádu v tom směru, že právo na přístup do spisu včetně podkladů, které jsou obsaženy v žádostech o Leniency, účastníkům správního řízení vedeného před žalovaným náleží, toto ustanovení však nelze vykládat v tom smyslu, že by toto právo účastníkům správního řízení náleželo ve všech fázích řízení, tj. již od okamžiku, kdy se žádosti o Leniency stanou součástí správního spisu.

K tomuto závěru zdejší soud vedou tři hlavní argumenty:

1. Jednak se zdejšímu soudu ukazuje, že často jediným smysluplným prostředkem, kterak protisoutěžní jednání odhalit, je zajistit obecnou „dostatečnou zajímavost“ programů shovívavosti pro soutěžitele maximálně příznivým přístupem k žadatelům o Leniency.
2. Kromě toho se zdá být transparentnějším a obecně rozumnějším takový postup, kdy žádosti o Leniency budou součástí spisu již od samého počátku (tj. poté, co budou podány) a žalovaný nebude striktním výkladem práva nahlížet do spisu veden k tomu, aby po určitou dobu okolnosti týkající se žádostí o Leniency zamlžoval, např. žádosti dokonce tajně ukrýval mimo správní spis, a celkově vytvářel ohledně těchto žádostí jakékoli záhady a nejasnosti. Tím by procesní stopa ohledně *fair* procesu před žalovaným nepochybně utrpěla více, než v případě, že by po určitou dobu byly žádosti o Leniency ve spisu transparentně obsaženy, pouze možnost využití procesního práva účastníků nahlížet do spisu by byla po určitou nezbytnou dobu vedení správního řízení omezena.
3. Navíc se při neexistenci jasného výkladu přístupu k žádostem o Leniency, a to ani na komunitární úrovni, zdá být velmi instruktivním stanovisko generálního advokáta Jána Mazáka ve věci „*Pfleiderer*“, v němž zdůrazňuje význam zajišťování dodržování soutěžního práva (zejména bod 40. stanoviska). Staví-li tento význam (zájem), i přes neexistenci žádné hierarchie *de iure*, jasně před význam soukromých žalob, pak jde o natolik silný akcent významu, že tento akcent je podle zdejšího soudu využitelný i pro dočasné odepření práva na přístup

k žádostem o Leniency, tj. pro odepření po určitou nezbytnou dobu běhu správního řízení. V samotném stanovisku generálního advokáta (v bodech 42. a 46.) je ostatně také zdůrazňována potřeba přitažlivosti programů shovívavosti („programů Leniency“) a nemožnost přístupu k sebeusvědčujícím prohlášením, které tvoří samotné jádro dokumentů, resp. informací poskytnutých v rámci programů shovívavosti.

Především ve světle právě uvedeného nepovažuje zdejší soud dočasné omezení či odepření práva nahlížet do obsahu žádostí o Leniency za porušení § 38 odst. 1 správního řádu, a to aniž by bylo zapotřebí odepření přístupu odůvodňovat tím, že tam obsažené údaje jsou skutečnostmi tvořícími obchodní tajemství žadatelů o Leniency. Otázka charakteru těchto informací v tom směru, zda jde o obchodní tajemství či nikoli, není podstatnou.

I přes právě uvedené, omezení či odepření práva nahlížet do obsahu žádostí o Leniency však musí být jasně limitováno. Za smysluplný, jasně identifikovatelný a při vážení shora uvedených dvou zájmů za rozumný okamžik, přes který omezení či odepření práva nahlížet do obsahu žádostí o Leniency pouze z toho důvodu, že se jedná o obsah žádostí o Leniency, nemůže přesahovat, je okamžik sdělení Výhrad. To je podle aktuální právní úpravy (§ 7 odst. 3 ZOHS ve znění zákona č. 155/2009 Sb.) okamžik, kdy žalovaný doručí účastníkům řízení (tu podezřelým z účasti na kartelu) písemné vyrozumění, v němž sdělí základní skutkové okolnosti případu, jejich právní hodnocení a odkazy na hlavní důkazy o nich, obsažené ve správním spise.

Postupoval-li žalovaný podle ZOHS před účinností zákona č. 155/2009 Sb., pak nesděloval Výhrady podle § 7 odst. 3 aktuálně účinného ZOHS. Na věc aplikovatelný § 7 odst. 3 (ve znění do účinnosti zákona č. 155/2009 Sb.) hovořil pouze o „doručení výhrad k dohodě“, aniž by tento pojem obsahově naplňoval a žalovanému tak předepisoval, jaké otázky mají být v těchto Výhradách řešeny. Procesní postup žalovaného spočívající ve sdělení Výhrad však konceptu Výhrad a jejich sdělování podle právě uvedeného ustanovení ZOHS plně odpovídal. Jak vyplývá ze správního spisu, přípis žalovaného ze dne 31.5.2010 (str. 5974 správního spisu) všechny tyto náležitosti obsahoval.

Ze shora uvedeného zdejší soud uzavírá, že do 31.5.2010 nebylo omezení či odepření práva nahlížet do žádostí o Leniency porušením práv žádného ze žalobců.

Jiná situace ovšem nastává pro období vedení správního řízení po 31.5.2010. Po sdělení Výhrad odepření práva nahlížet do částí spisu muselo mít jasnou oporu ve výjimkách z obecného pravidla podle § 38 odst. 1 správního řádu. Po sdělení Výhrad k dohodě byl sice žalobcům formálně přístup k žádostem o Leniency umožněn, fakticky jim však byly zpřístupněny pasáže bez obchodního tajemství s poukazem na § 38 odst. 6 správního řádu. To tedy pro dobu po sdělení Výhrad mohlo být obecně důvodem pro odepření, a tedy třeba je vyřešit otázku, zda se o skutečnosti tvořící obchodní tajemství v tomto konkrétním případě jednalo či nikoli.

Podle § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Uvedené ustanovení je konstantně vykládáno v tom směru, že obchodním tajemstvím není vše, co podnikatel utajuje, ale pouze ty skutečnosti, které splňují všechny znaky vymezené v tomto ustanovení. Skutečnosti, které tvoří obchodní tajemství, musí mít všech šest základních znaků, jinak nejde o obchodní tajemství. Obchodním tajemstvím jsou skutečnosti splňující kumulativně tyto zákonem stanovené znaky: mají obchodní, výrobní či technickou povahu, souvisí s podnikem, mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a jejich utajení podnikatel odpovídajícím způsobem zajišťuje.

Pokud jde o první znak, pak pod pojem skutečnosti obchodní povahy je třeba použít rozšiřující výklad, neboť vše, co se v podniku děje, se nakonec může projevit v obchodních výsledcích toho, jehož je podnik majetkem. Skutečnostmi obchodní povahy se zpravidla rozumí např. seznamy prodávajících a kupujících s jejich adresami, nákupní prameny, seznam obchodních zástupců, obchodní plány, vzorky, vzorkové kolekce, cenové kalkulace, obrat jednotlivých prodejen, náklad časopisu, organizační struktura podniku, údaje o uzavíraných smlouvách, počty uzavřených smluv a údaje o nich, obsah významných obchodních smluv, reklamní a jiné marketingové koncepty, strategie uplatňované v obchodním jednání, organizační postupy, ekonomická řešení, postupy v personální politice apod. Skutečnostmi výrobní povahy jsou výrobní programy, určité výrobní postupy, které nejsou chráněny patentem, receptury, modely, výsledky pokusů, zvláštní výrobní metody, technologické postupy apod. Ke skutečnostem technické povahy patří technické výkresy, projektová dokumentace, technická zlepšení, nové technické poznatky dosud nechráněné jako předmět průmyslověprávní ochrany apod.

Jestliže je žalobně konkrétně namítáno, že žalovaný neumožnil přístup k žádostem o Leniency, aniž by měl k takovému postupu oporu v § 38 odst. 6 správního řádu (jímž žalovaný svůj postup odůvodňoval), pak na obsah žádostí o Leniency a doplnění se zdejší soud zaměřil. Porovnal-li zdejší soud obsah těch listin, které jsou v rámci správního spisu vedeny jako obchodní tajemství, a tedy zneprístupněny, s navazujícími listinami, v nichž je zachycen obsah zneprístupněných dokumentů a tyto listiny se znečitelněním údajů, které žalovaný považuje za obchodní tajemství, dospívá k závěru, že zneprístupněné údaje skutečně v některých případech obchodním tajemstvím být nemohou.

Jednoznačně k takovému závěru zdejší soud dospívá v případě protokolu o poskytnutí informací z jednání mezi žadatelem Samsung a žalovaným ze dne 26.11.2007 (str. 19 a násl. správního spisu), obdobného protokolu ze dne 18.1.2008 (str. 216 správního spisu), obdobného protokolu ze dne 15.2.2008 (str. 222 a násl. správního spisu), obdobného protokolu ze dne 28.5.2008 (str. 265 a násl. správního

spisu), obdobný protokol ze dne 1.7.2008 (str. 283 a násl. správního spisu), dopisu žadatele Samsung ze dne 27.3.2008 (str. 244 a násl. správního spisu), dopisu Panasonic k přílohám ze dne 1.4.2009 (str. 740 a násl. správního spisu), ze dne 21.5.2009 (str. 774 a násl. správního spisu), podstatné části dopisu žadatele Samsung ze dne 29.5.2009 (str. 835 a násl. správního spisu), podstatné části dopisu k přílohám žadatele Samsung ze dne 29.5.2009 (str. 849 a násl. správního spisu). Už tento výčet postačuje, netřeba se zabývat dalšími listinami, u nichž by závěr zdejšího soudu mohl být obdobný.

Z pohledu postupu žalovaného lze sice uznat, že ten se po podání žádosti o Leniency (bez odpovídající právní úpravy, jež by otázky přístupu k žádosti a k navazujícím podkladům řešila) nacházel v delikátním postavení, nelze však než konstatovat, že v přístupných listinách „Výpis bez obchodního tajemství“ (především na str. 6070 a násl. správního spisu) nejsou uvedeny nejen konkrétní skutečnosti obchodní, výrobní nebo technické povahy související s podnikem žadatele o Leniency, nýbrž ani základní údaje týkající se výlučně samotných jednání mezi žadatelem o Leniency a žalovaným, především bodů agendy pro splnění náležitostí žádosti o Leniency a pro udělení tzv. *markeru*, a dále např. „poskytnutí pohledu“ žadatele o Leniency na účinky diskusí na trh České republiky. Souvislost například těchto bodů se skutečnostmi obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem dovodit nelze. Jde přitom o informace, které lze od zbylého obsahu oddělit, a které ani nepopisují kdo, kdy a o čem jednal, což by snad skutečností obchodní povahy související s podnikem žadatele o Leniency mohlo být.

Obdobně lze argumentovat k ostatním „výpisům“: pouze dílčí fragmenty listin, které jsou zpřístupněny a z nichž je pak vyhotoven „výpis“, mohou takové skutečnosti obsahovat.

Obecněji lze navíc argumentovat tak, že jestliže žádosti o Leniency obsahovaly údaje o jednání jiných soutěžitelů (účastníků řízení), konkrétně o tom kdo z nich s kým z nich, kdy a o čem v rámci asijských a evropských schůzek jednal, což byla podstata žádostí a doplnění, pak se nemohlo jednat výlučně o skutečnosti související s podnikem žadatele o Leniency, jež by měly být chráněny jako obchodní tajemství žadatele.

Z uvedeného je nepochybné, že podmínky pro výjimku z obecné povinnosti umožnit nahlížet do spisu (§ 38 odst. 1 a 6 správního řádu) nebyly zcela naplněny.

Zapravdu je tak třeba dát žalobní argumentaci v tom, že podstatnými jsou pro rozhodnutí žalovaného skutečnosti obsažené v žádostech o Leniency, avšak žalovaný po určité části správního řízení neumožnil přístup k listinám, v nichž jsou tyto skutečnosti obsaženy, následně přístup umožnil, ale pouze omezený, aniž by měl k tomu oporu v § 38 odst. 6 správního řádu.

Na straně druhé nelze žalobní argumentaci přisvědčit v tom, že by byla takto procesní práva zkrácena natolik, že by to atakovalo zákonnost postupu žalovaného

jako celku – a tím i napadeného rozhodnutí (resp. že by bylo zákonného důvodu napadené rozhodnutí zdejší soudem rušit).

Při posuzování důsledků postupu žalovaného musí zdejší soud vycházet ze smyslu garance práva na přístup do spisu; přístup ke spisu není účelem sám o sobě, ale je koncipován jako záruka práv na obhajobu (zdůrazňuje to i žalovaný a opírá se o judikaturu (dnešního) Tribunálu - věc T-25/95 a související, „*Cimenteries CBR SA a další*“) a hledat odpověď na otázku, která jinak, srovnatelným způsobem, žalovaný žalobcům umožnil uplatňovat jejich práva na obhajobu ve vztahu ke skutečnostem, které byly obsaženy v žádostech o Leniency a které se v právě posuzované věci staly skutkovým základem navazujícího hodnocení žalovaného.

Při posuzování této otázky je klíčové sdělení Výhrad (str. 5974 a násl. správního spisu) a jeho obsah. Výhrady jsou fakticky koncipovány jako „návrh rozhodnutí“ na 47 stranách textu. V tomto dokumentu (ze dne 31.5.2010) od bodu 46. jsou popisovány zjištěné skutečnosti opírající se právě o žádosti o Leniency, popisováno je právě kdo, s kým, kde a o čem jednal. Porovnáno s prvostupňovým rozhodnutím, jde o popis skutkového stavu, který plně odpovídá popisu obsaženému v rozhodnutí. Porovnáno s obsahem žádostí o Leniency a na ně navazujících listin, je o popis, který je efektivním vytěžením jejich obsahu – a tomuto obsahu podle zdejšího soudu odpovídá. Žalovaný též žalobcům (účastníkům řízení) nabídl i vyhodnocení zjištěných skutečností (považovat to lze za „návrh vyhodnocení“), a to jak z pohledu skutkového, tak právního.

Jestliže shora bylo řečeno, že do sdělení Výhrad nebylo zneprístupnění žádostí o Leniency a souvisejícího obsahu správního spisu porušením procesních práv žalobců, pak Výhrady sdělené dne 31.5.2010 v sobě obsahují vše podstatné, co z nadále nepřístupné části správního spisu plynulo – a to dokonce ve formě, která tehdy zákonem předepsanou, a tedy nezbytnou formu překonávala. Po sdělení Výhrad každý ze žalobců věděl, jaká skutková zjištění má žalovaný k dispozici. Každý ze žalobců mohl proti shrnutí podstatných skutečností ve Výhradách argumentovat, mohl je zpochybňovat. Takto byla možnost řádné obhajoby žalobcům ve správním řízení zajištěna.

Při úvahách o důvodnosti žalobních námitek vztahujících se k utajení určitých informací (a nadto zčásti i při úvahách ohledně důvodnosti námitek vztahujících se k porušení zásady zákazu sebeobviňování – bod V.4. odůvodnění tohoto rozsudku) měl zdejší soud na paměti mimo jiné i stanovisko generálního advokáta ve věci Soudního dvora Evropské unie C-411/04 P. Některé tam obsažené úvahy byly pro zdejší soud při hledání odpovědi na žalobně nastolenou otázku míry přístupu k žádostem o Leniency, jež je otázkou vysoce delikátní a dosud v tuzemské soudní praxi neřešenou, podstatně inspirující.

Generální advokát L. A. Geelhoed, přestože se zabýval právem na utajení zdroje informací, které se stanou listinným důkazem pro šetření týkající se kartelových dohod (pro podání důkazu o existenci takových dohod), a nikoli utajením samotných

těchto informací, dovozoval dodržení zásady spravedlivého procesu při splnění třech podmínek (ty jsou uvedeny v bodech 63. – 65. stanoviska).

Zaprvé je třeba, aby vyšetřování měli možnost se s obsahem dokumentů seznámit a zaujmout k nim stanovisko jak písemně, tak ústně, s možností uplatnit dokumenty nebo jiné důkazy pro jejich vyvrácení.

Zadruhé je třeba, aby jak Evropská komise během šetření, tak soud, když rozhoduje v prvním stupni, posuzovaly důkazní hodnotu takových dokumentů kriticky a pečlivě ověřovaly případné informace, které zpochybňují jejich věrohodnost a jejich pravost.

Zatřetí je při provádění volného hodnocení důkazů třeba dbát na to, aby porušení pravidel hospodářské soutěže nebyla prokazována výlučně nebo hlavně dokumenty, jejichž původ nebo autoři musejí zůstat utajeni.

Stejně členění pak převzal Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozhodnutí C-411/04 P (tam také body 63. – 65.).

Aplikováno na právě posuzovanou věc, za podstatné zdejší soud považuje to, že nebyl utajen zdroj, ale bylo znemožněno do samotného obsahu listin nahlížet s možností pořizovat si výpisy nebo kopie, což je právo, které by jinak žalobcům mělo svědčit. Nic tedy nebylo prokazováno dokumenty, jejichž původ nebo autoři byli utajeni. Žalobci, jak zdejší soud již shora uvedl, měli možnost se seznámit s obsahem listin od okamžiku sdělení Výhrad; to, že obsah listin odpovídá jejich shrnutí ve sdělení Výhrad, ověřil zdejší soud. Věrohodnost ani pravost listin přitom nebyla žádným konkrétním argumentem zpochybněna; zpochybňující argumenty jsou založeny na tvrzení, že to nemohou být pouze tyto listiny, o které se má důkaz o kartelu opírat, a na zpochybňování závěrů, které z nich žalovaný dovodil, nikoli listin samotných.

Jestliže mělo být podle žalobní argumentace porušeno právo na účinnou obhajobu tím, že účastníci bez nahlédnutí do těchto listin nemohli vědět, zda jejich obsahem nejsou i jiné skutečnosti, které by svědčily v jejich prospěch, pak nahlédnutím do nich zdejší soud žádné takové skutečnosti nenalezl. I kdyby se takový přístup zdejšího soudu ukázal jako nedostatečný pro ochranu procesních práv, třeba dodat, že v závěrečné fázi správního řízení, při seznámení se s podkladem rozhodnutí, žalobci měli možnost do těchto listin nahlédnout, byť jim bylo znemožněno pořizovat si kopie a činit si výpisy, jak je mezi žalobci a žalovaným nesporné. Pak tedy nelze argumentovat absolutní nemožností nahlédnout do těchto listin coby příčinou nemožnosti identifikovat případné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobců.

Shora je tedy sumarizován soubor rozhodujících argumentů, pro které má zdejší soud za to, že namítané porušení procesních práv odepřením přístupu do spisu ve vztahu k údajům obsaženým v žádostech o Leniency není důvodné. Takový přístup pokládá zdejší soud především s vědomím názorů generálního advokáta a závěrů soudu ve shora zmiňované věci „*Pfleiderer*“ za rozumně a dostatečně proporcionálně

vyvažující práva žadatelů o Leniency, práva ostatních účastníků správního řízení a oprávnění a povinnosti žalovaného.

V.3.

Všichni žalobci podrobnou argumentací zpochybňují postup žalovaného, který měl uměle rozdělit jedno trvající jednání (jeden kartel) na období před vstupem České republiky do Evropské unie a po něm a o části před vstupem vést samostatné řízení, což je v **rozporu se zásadou (překážkou) litispence a ne bis in idem**.

Žalobci jsou postihováni za to, že prostřednictvím pravidelných vzájemných kontaktů a schůzek určovali ceny barevných obrazovek pro televizory, a to formou pevně stanovených cen, cenových rozpětí a minimálních cen, čímž uzavřeli a plnili zakázanou dohodu o určení cen, která vedla k narušení hospodářské soutěže na trhu těchto obrazovek na území České republiky. Takto měli jednat do 30.4.2004.

Evropská komise vede řízení pod označením COMP/39437. Zabývá se tímž jednáním týchž účastníků, kteří jsou nyní žalobci, avšak zatímco žalovaný se tímto jednáním zabývá ve vztahu k území České republiky před jejím vstupem do Evropské unie (od roku 1998 do 30.4.2004), Evropská komise ve vztahu k jednotnému unijnímu trhu. Tuto skutečnost žalobci a žalovaný výslovně při jednání zdejšího soudu dne 2.2.2012 označili za nespornou, žalovaný z této skutečnosti vychází v napadeném rozhodnutí (jasně to uvádí např. v bodu 51. prvostupňového rozhodnutí), žalobci z ní vycházejí v žalobách a právě o tuto skutečnost opírají námitky rozporu postupu žalovaného se zásadou (překážkou) litispence a *ne bis in idem*. Řízení před Evropskou komisí dosud nebylo ukončeno, k dotazu soudu indikovala Evropská komise jako poslední formální krok zaslání „*Statement of Objections*“, jak doložila oficiální zprávou ze dne 26.11.2009.

Má tedy skutečně smysl se zabývat žalobní námitkou dvojího vedení řízení (a v návaznosti na to dvojího trestání) dvěma soutěžními úřady pro totéž jednání.

Při posuzování důvodnosti této námitky nelze přehlédnout, že skutkově a právně obdobná situace je předmětem odpovědi Soudního dvora Evropské unie na předběžnou otázku ve věci C-17/10 (rozsudek ze dne 14.2.2012).

Zdejší soud, nutně vědom si návodu, který mu byl uvedeným rozsudkem poskytnut, vychází z toho, že jestliže zákaz dvojího trestu v právu Unie (zásada *ne bis in idem*) brání tomu, aby v rámci komunitárního prostoru vícero orgánů pro hospodářskou soutěž nebo soudů v souvislosti se stejným územím a stejným časovým obdobím ukládalo sankce za protisoutěžní důsledky jedné a téže kartelové dohody a jestliže zásada *ne bis in idem* naproti tomu v žádném případě nezakazuje, aby v rámci téhož prostoru vícero orgánů pro hospodářskou soutěž nebo soudů sankcionovalo – zamýšlená nebo způsobená – omezení hospodářské soutěže jedné a téže kartelové dohody na různých územích nebo za různá časová období, pak zásada *ne bis in idem* nebrání tomu, aby mezinárodně činný kartel byl stíhán na straně jedné orgány v rámci

komunitárního prostoru a na straně druhé orgány třetích států na jejich příslušných územích.

Je zřejmě namístě odkázat na argumentaci Soudního dvora, že podle návrhu nařízení Rady o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 Smlouvy a o změně nařízení (EHS) č. 1017/68, (EHS) č. 2988/74, (EHS) č. 4056/86 a (EHS) č. 3975/87 předloženého Evropskou komisí [KOM(2000) 582 v konečném znění] (Úř. věst. 2000, C 365 E, s. 284) měl být článek 3 nařízení č. 1/2003 formulován takovým způsobem, aby v případě, že by kartelová dohoda ve smyslu článku 81 ES nebo zneužívání dominantního postavení ve smyslu článku 82 Smlouvy ES mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy, bylo unijní právo hospodářské soutěže jediným použitelným právem a uplatnění vnitrostátního práva hospodářské soutěže bylo vyloučeno. Článek 3 nařízení č. 1/2003 však narozdíl od toho, co původně navrhovala Evropská komise, umožňuje i nadále uplatňovat v jedné a téže věci jak unijní právo hospodářské soutěže (články 81 a 82 Smlouvy ES), tak vnitrostátní právní předpisy v téže oblasti.

Kromě toho, podle Soudního dvora, podle čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1/2003 platí, že pokud orgány pro hospodářskou soutěž členských států rozhodují o dohodách, rozhodnutích nebo jednáních podle článků 81 nebo 82 Smlouvy ES, které jsou již předmětem rozhodnutí Evropské komise, nemohou rozhodnout v rozporu s rozhodnutím přijatým Evropskou komisí. Z tohoto ustanovení vyplývá, že si orgány pro hospodářskou soutěž členských států zachovávají oprávnění jednat dokonce i v případě, že sama Evropská komise již přijala rozhodnutí. Uvedené ustanovení totiž konstatuje, že vnitrostátní orgány mohou zasáhnout následně po Evropské komisi, ale zakazuje jim, aby se dostaly do rozporu s dřívějším rozhodnutím Evropské komise. Soudní dvůr argumentuje tak, že podle znění čl. 16 odst. 2 nařízení č. 1/2003 se zdá, že toto ustanovení ze strany vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž předpokládá pouze uplatnění unijního práva hospodářské soutěže. Stejná právní úprava se však musí tím spíše uplatnit v případě, že vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž zamýšlejí použít vnitrostátní právo hospodářské soutěže. Jelikož jsou tyto vnitrostátní orgány oprávněny i nadále uplatňovat unijní právo poté, co Evropská komise přijala rozhodnutí, musí být tím spíše oprávněny uplatňovat své vnitrostátní právo, a to za podmínky, že dodrží požadavky unijního práva v souladu s článkem 3 nařízení č. 1/2003.

Pro věc určující jsou tedy následující závěry Soudního dvora:

1. Ustanovení článku 81 Smlouvy ES a čl. 3 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 musí být vykládána v tom smyslu, že nemohou být v řízení zahájeném po 1. květnu 2004 použita na kartelovou dohodu, jež vyvolala účinky v obdobích před 1. květnem 2004 na území členského státu, který přistoupil k Evropské unii k tomuto dni.
2. Pokud Evropská komise zahájí ve věci kartelové dohody řízení podle kapitoly III nařízení č. 1/2003, neztrácí tím orgán pro hospodářskou

soutěž dotčeného členského státu podle čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003 ve spojení s čl. 3 odst. 1 téhož nařízení pravomoc postihovat na základě vnitrostátního práva hospodářské soutěže protisoutěžní účinky, které tato dohoda vyvolala na území uvedeného členského státu v obdobích před jeho přistoupením k Evropské unii.

3. Zásada *ne bis in idem* nebrání tomu, aby byly těm, kdo se účastnili kartelové dohody, vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž dotčeného členského státu uloženy pokuty postihující účinky, které tato dohoda vyvolala na území tohoto státu v době před jeho přistoupením k Evropské unii, vzhledem k tomu, že pokuty, které byly účastníkům této dohody uloženy rozhodnutím Evropské komise přijatým před vydáním rozhodnutí uvedeného vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž, uvedené účinky nepostihovaly.

K porušení zásady *ne bis in idem* tedy v právě posuzované věci nedošlo. Žalovaný mohl řízení zahájit a mohl v něm vydat rozhodnutí.

V.4.

Další žalobní námitka (žalobce a/) se týká **porušení zásady zákazu sebeobviňování** v souvislosti se získáváním podkladu rozhodnutí.

Mezi žalobcem a) a žalovaným je nesporné, že žalovaný si od žalobce a) opatřil podklady – informace. Ze správního spisu plyne, že žalobce a) je poskytoval na výzvu žalovaného, která byla doplněna poučením o důsledcích nevyhovění; důsledkem tu je možnost uložení pořádkové pokuty (zejména korespondence založená ve správním spisu od str. 562, od str. 1075, od str. 1648, od str. 2991 a na ni navazující komunikace žalobce a/ a žalovaného).

Je-li žalobně namítáno, že žalovaný nesprávně uvádí, že podklady získané od žalobce tvořily podklad rozhodnutí, v tom dává zdejší soud žalobní argumentaci zapravdu. Nelze dost dobře konzistentně na jedné straně tvrdit (bod 164. napadeného rozhodnutí), že podklady získané od žalobce a) tvořily podklad rozhodnutí, a na druhé straně tvrdit, že některé podklady poskytl mimo jiné i žalobce a) (bod 52. prvostupňového rozhodnutí). Nemůže tedy platit to, že o podklady, které byly žalobcem a) žalovanému předány pod hrozbou pořádkové pokuty, nebyl závěr žalovaného opřen, když tvrzení, že skutkový stav nebyl zjištěn výlučně z údajů poskytnutých žadateli o Leniency, žalovaný argumentoval v tom směru, že několik zápisů ze schůzek poskytl i žalobce a).

Zdejší soud však nesdílí na první pohled jasný výklad prejudikatury předestřené žalobcem a), jímž je dovozováno, že podklady pod hrozbou pořádkové pokuty byly žalovaným získány nezákonně, a to porušením zásady zákazu sebeobviňování.

Je sice pravdou, že existuje prejudikatura Evropského soudu pro lidská práva a českého Ústavního soudu, jak na ni zčásti žalobce poukazuje na str. 15 a 16 žaloby,

kteřá, byla-li by zobecněna, omezuje postupy veřejné moci ve vztahu k jednotlivci při opatřování si podkladu rozhodnutí v tom směru, že nikdo není povinen proti sobě poskytovat důkazy v jakékoli formě (tedy i jinak než výpovědí) proti své vůli, jasné prolomení oprávnění žalovaného vyžadovat si podklady a informace, jak je aplikoval v právě posuzované věci, z ní dovozovat podle zdejšího soudu nelze.

Judikatura Evropského soudu pro lidská práva v několika věcech („*Funke*“, stížnost č. 10828/84, „*John Murray*“, stížnost č. 14310/88, *P. G. a J. H.*, stížnost č. 44787/98, „*Jalloh*“, stížnost č. 54810/00) dovodila, že nerespektování zákazu sebeobviňování může porušit právo na spravedlivý proces, nutně však podle zdejšího soudu vnímat souvislosti, za nichž byly tyto závěry vyřčeny.

Pokud jde o tuzemskou judikaturu, v ní lze nalézt právní závěry k zákazu sebeobviňování v trestním řízení. Je pravdou, že český Ústavní soud dával zapravdu stěžovatelům, kteří namítali, že nemohou být pod hrozbou sankce nuceni k tomu, aby prostřednictvím jimi poskytované součinnosti umožnili opatření důkazu, který by následně mohl být použit proti nim – což by bylo sebeobviňování.

Například v rozhodnutí I. ÚS 671/05 ze dne 22.2.2006 Ústavní soud judikoval, že stěžovatel, který jako obviněný odmítl sejmutí pachové stopy, nemůže být prostřednictvím pokuty nucen k tomu, aby opatřil, resp. svou součinností umožnil opatření důkazu, který by mohl být použit proti němu v trestním řízení. Nucení k poskytnutí součinnosti k sejmutí pachové stopy pomocí pořádkové pokuty bylo tedy chápáno jako nepřipustný zásah do práv stěžovatele.

K obdobným závěrům došel Ústavní soud i v dalších rozhodnutích, např. ve věci III. ÚS 655/06 ze dne 23.5.2007, kdy se stěžovatel odmítl podrobit odběru vlasů a bukálnímu stěru, nebo ve věci I. ÚS 636/05 ze dne 21.8.2006, kdy označil za důvodnou stížnost podezřelého, která byla pod hrozbou sankce nucena k vydání účetnictví. Tu je však třeba poznamenat, že již při rozhodování ve věci III. ÚS 655/06 ze dne 23.5.2007 měl odlišné stanovisko ústavní soudce Jan Musil, který uvedl, že nikdo není povinen přispět aktivním způsobem, přímo či nepřímo, k vlastnímu odsouzení. Podstatná je myšlenka přispění „*aktivním*“ způsobem.

Tento směr výkladu zásady zákazu sebeobviňování se pak odrazil i ve stanovisku pléna Ústavního soudu ze dne 30.11.2010, Pl. ÚS 30/10, podle kterého na úkony, které nevyžadují aktivní jednání obviněného či podezřelého, ale toliko strpění jejich provedení, nelze pohlížet jako na úkony, jimiž by byl obviněný či podezřelý donucován k ústavně nepřipustnému sebeobviňování. K zajištění součinnosti obviněného či podezřelého při opatřování těchto důkazů je tudíž možno užít zákonných donucovacích prostředků.

Přestože žalobce a) ve své žalobě přesvědčivě podává i tuzemskou judikaturu týkající se této otázky jako jednotnou, zdejší soud si dovoluje akcentovat fakt, že porušením zásady zákazu sebeobviňování je podle ní požadavek na aktivní přispění

obviněného, na jeho aktivní součinnost. To silně naznačuje, že právo neobviňovat sebe sama není právem absolutním a lze jej omezit určitým stupněm nátlaku.

Standard aplikace zákazu sebeobviňování ve věcech ochrany hospodářské soutěže byl již judikován – a v souhrnu dává podle zdejšího soudu zapravdu žalovanému.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí věrně reprodukuje závěry (dnešního) Tribunálu, které jsou pro posouzení této otázky dobře využitelné. To, co žalovaný z prejudikatury uvedl a s čím se zdejší soud ztotožňuje, nemá smyslu zdejším soudem opakovat. Namísto je zdůraznit nosné důvody, pro které se zdejší soud s výkladem hranice práva neobvinit sama sebe, jak ji předestírá žalovaný, ztotožňuje. Právě Tribunál ve věcech zmiňovaných v bodech 166. a 167. napadeného rozhodnutí totiž obdobnou otázku již řešil, jistě si vědom relevantní prejudikatury Evropského soudu pro lidská práva a jistě si vědom i jiné prejudikatury, jak z textu jeho rozhodnutí ostatně plyne.

K žalobní argumentaci zdejší soud pouze poukazuje především na klíčový závěr (dnešního) Tribunálu, jak byl podán v rozsudku ve věci „*Mannesmannröhren-Werke AG proti Komisi*“ ze dne 20.2.2001 (T-112/98). Zákaz sebeobviňování má být podle Tribunálu aplikován tak, že se při poskytování informací (odpovědi soutěžnímu úřadu) lze omezit na otázky týkající se skutkového stavu (ve smyslu prejudikatury „*Orken*“), jelikož soutěžní úřad není oprávněn dotazovat se na subjektivní názory ani hodnotové soudy nebo nabádat k vytváření předpokladů či vyvozování důsledků; lze odmítnout odpovídat na otázky, které se netýkají pouze skutkového stavu a které by mohly vést k přiznání podílu na protisoutěžním jednání (i tam na kartelové dohodě).

Z myšlenek Tribunálu ve věcech, v nichž se uvedenou otázkou zabýval, jsou tedy dobře využitelné ty, jimiž dovozuje následující:

1. Přiznání absolutního práva nevypovídat, jež v tamní věci mělo být projevem uplatnění práva neobvinit sama sebe a jež by se v právě posuzované věci krylo s odmítnutím poskytnout podklady, by zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu soutěžitelů, a představovalo by pro soutěžní orgán neodůvodněnou překážku v plnění jeho poslání dbát na dodržování pravidel hospodářské soutěže.
2. Právo nevypovídat je přiměřené přiznat jen do té míry, do jaké by byl vyšetřovaný (podezřelý) soutěžitel nucen poskytnout odpovědi, které by soutěžní orgán dovedly k přípuštění existence protiprávního jednání, což jinak přísluší soutěžnímu orgánu.
3. Soutěžní orgán je oprávněn zavázat vyšetřovaného (podezřelého) soutěžitele k tomu, aby poskytl veškeré potřebné informace vztahující se ke skutkovému stavu, které jsou mu známy, a aby soutěžnímu

orgánu předal případně příslušné dokumenty, jež má k dispozici, a to i tehdy, když mohou sloužit k prokázání protisoutěžního chování vůči němu samotnému.

4. Oprávnění soutěžního orgánu podle bodu 3. se omezuje na zodpovězení čistě skutkových otázek a předávání pouze již existujících listin.

Právě uvedené se skutečně kryje, jak dovozuje žalovaný v bodu 168. napadeného rozhodnutí, s přístupem Evropského soudu pro lidská práva, který ve věci stížnosti č. 54810/00 („*Jalloh*“), s využitím své prejudikatury, mimo jiné uvedl, že „právo mlčet“ se nevztahuje na užití materiálů v trestním řízení, které lze získat od obžalovaného za použití donucovacích pravomocí, které však existují nezávisle na vůli podezřelého. Že se v této věci jednalo o dokumenty získané na základě předchozího soudního povolení, to není podle zdejšího soudu podstatné; na tom tamní argumentace soudu nestojí (hodnoceno bylo vynucené vypuzení drog ukrytých v žaludku - vyvoláním zvracení - jako porušení zákazu mučení nebo podrobování nelidskému či ponižujícímu zacházení).

Netřeba podrobně rozebírat fakt, že na řízení o správních deliktech se uplatní stejné garance procesních práv jako v případě trestních řízení - to není v posuzované věci sporné. Netřeba také podrobně rozebírat fakt, že předmětem vyžádaných listin, jejichž předložení pod hrozbou sankce právo neobvinit sama sebe mohlo atakovat, bylo zjištění účasti žalovaného na schůzkách, o nichž měl žalovaný povědomí, a to ve formě zápisů z těchto schůzek – ani to není v posuzované věci sporné.

Jestliže zdejší soud shrne shora uvedené, a sice že není porušením zásady zákazu sebeobviňování, pokud orgán pro hospodářskou soutěž vyžaduje podklady a informace, pokud soutěžitel není nucen poskytnout odpovědi, které by orgán pro hospodářskou soutěž dovedly k připuštění existence protiprávního jednání, poskytnout odpovědi jiné než vážící se výlučně ke skutkovým otázkám a poskytnout listiny jiné, než které v době vyžádání již existují, pak z pohledu posouzení důvodnosti tvrzeného porušení zásady zákazu sebeobviňování je ve věci právě posuzované podstatné následující:

Nikdo ze žalobců nebyl ani pohrůžkou procesní pokuty a neposkytnutí dostatečné součinnosti při předkládání listin nucen poskytnout odpovědi, které by vedly k uznání či připuštění existence jeho protiprávního jednání, že žalobcům bylo ukládáno poskytnout veškeré potřebné informace vztahující se ke zjištění skutkového stavu předáním listin, u nichž žalovaný ze žádostí o Leniency předpokládal, že jsou k dispozici, a že tím tedy nebylo překročeno oprávnění žalovaného na zodpovězení výlučně skutkových otázek, které pak sám žalovaný hodnotil, a předání pouze již existujících listin.

Žalovaný nenutil žádného ze žalobců, aby pro žalovaného „vytvořil“ dokumenty, které by mohly být usvědčujícím důkazem, ani nikoho z nich nenutil, aby se „přiznal“, resp. aby uznal protisoutěžní povahu posuzovaného jednání. Žalobce a)

(který tuto námitku uplatňuje) měl žalovanému předložit již existující dokumenty týkající se schůzek, o nichž měl žalovaný povědomí ze žádostí o Leniency. Uváží-li tedy zdejší soud fakt, že požadovány byly podklady už existující a že reakce žalobce a) nepředstavovala „přiznání“, pak požadavek žalovaného na předložení listin není nucením k sebeobvinění, jak je pojímá žalobce a).

Ve vztahu k získávání podkladů žalovaným ve věcech odhalování kartelových dohod lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2009, č.j. 5 Afs 18/2008 – 310, který nezpochybnil oprávnění žalovaného k získávání podkladů (tam se jednalo o místní šetření v obchodních prostorách, jehož podstatou je také opatřování si podkladů rozhodnutí), a na „navazující“ usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. III.ÚS 2309/09, z něhož plyne, že takový postup nemá ústavně právní rozměr, kterým by měl Ústavní soud zabývat, resp. není porušením žádného práva garantovaného normami ústavního pořádku.

Nad rámec shora uvedeného je tu podle zdejšího soudu i další samostatný důvod, proč postup žalovaného při získávání podkladů nemohl atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. Jestliže již shora zdejší soud dovodil, že závěr žalovaného o cenovém kartelu je výlučně opřen o obsah žádostí o Leniency, a tedy nikoli o jiné podklady, pak skutkové okolnosti, které by z těchto jiných podkladů bylo možno dovozovat, nebyly podkladem navazujícího právního hodnocení.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí by přitom nemohl vyvolat samotný fakt, že se tyto jiné podklady nacházejí ve správním spisu (a že tedy nebyly vráceny, jak zdůrazňoval žalobce a/ soudu při jednání). Byly-li totiž žalovaným získány, pak do správního spisu navždy patří.

V.5.

Žalobně je také namítáno to, že žalovaný za situace, kdy již nemohl uložit pokutu (žalobci a/), nemohl ani **samostatně deklarovat porušení předchozího ZOHS**, pouze za jehož účinnosti se měl delikt žalobce a) stát. Sporné je, zda uplynutím lhůty pro udělení sankce (uložení pokuty) podle předchozího ZOHS zaniklo jen oprávnění uložit pokutu anebo obecně „nárok státu na uplatnění státní moci“.

Při řešení této otázky je třeba vyjít z toho, že ZOHS ve znění rozhodném v právě posuzované věci neobsahuje žádné pravidlo o zániku odpovědnosti za protisoutěžní (protiprávní) jednání po uplynutí určité doby. Podle § 22 odst. 5 ZOHS (ve znění účinném před novelou provedenou zákonem č. 155/2009 Sb.) pouze pokuty (podle tehdejšího § 22 odst. 1 – 3 ZOHS) lze uložit nejpozději do 3 let ode dne, kdy se o porušení zákazu nebo nesplnění povinnosti stanovených tímto zákonem žalovaný dozvěděl, nejpozději však do 10 let, kdy k porušení zákazu nebo nesplnění povinnosti došlo.

Žalobci byli shledáni vinnými za uzavření a plnění kartelové dohody. Již shora je uvedeno, že tento typ deliktu je deliktem pokračujícím. Byl-li páčán za účinnosti

předchozího ZOHS i (současného) ZOHS, pak je třeba na toto jednání hledět jako na jednání jediné – jde o jediný skutek a jediný správní delikt. Pak se aplikuje právní úprava účinná ke dni ukončení tohoto jednání – a tedy podle § 7 odst. 1 ZOHS musel žalovaný jednání deklarovat a do budoucna je zakázat.

Podstatou deliktu spočívajícího v uzavření a plnění kartelové dohody je to, že takto protisoutěžně jedná více než jeden soutěžitel. Za této situace musí skutková věta rozhodnutí žalovaného zahrnovat popis jednání všech účastníků kartelu – tedy i těch, kteří se kartelu účastnili (protiprávně jednali) jen dílčí časový úsek ve vztahu k celkové délce trvání kartelu. Proto nemá žalovaný jinou možnost, než skutek popsat ve vztahu ke všem delikventům (účastníkům kartelu) a jednání (tu spočívající v uzavření a plnění kartelu všemi jeho účastníky, byť po odlišný časový úsek) jako celek pak zakázat.

To, že tak žalovaný postupoval, není uplatněním státní moci ve vztahu k žalobci a) poté, co již nebylo možno uložit pokutu, nýbrž jediné možným naplněním povinnosti popsat delikt jako jednání několika soutěžitelů, byť uskutečňované po rozdílně dlouhé časové úseky, deklarovat, že se jednalo o správní delikt, do budoucna takové jednání zakázat a v případě, že neuplynula lhůta pro uložení pokuty, toto jednání také potrestat.

Za situace, kdy jednání žádného ze žalobců není jednáním samostatným, izolovaným, jež by bylo možno oddělit od jednání ostatních účastníků kartelu, nemůže platit postulát, že by o jednání některého z účastníků kartelu mohlo být vedeno samostatné správní řízení; je tomu tak už proto, že jednání v rámci kartelu už z povahy věci není jednáním „samostatným“, a tedy o něm jako o „samostatném“ žádné řízení vedeno být nemůže; to je vedeno o jednání všech účastníků kartelu v rámci kartelu, z nichž někteří (všichni žalobci vyjma jednoho) mohou být ještě potrestáni. Toto jednání všech účastníků kartelu spočívá v uzavření kartelu, popř. v uzavření a plnění kartelu (jak dovodil žalovaný ve věci právě posuzované). Ve vztahu k situaci, jaká nastala v právě posuzované věci, tedy nemůže být bez dalšího aplikovatelným ani podle zdejšího soudu nesprávně zobecnovaný závěr Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Afs 56/2007-479 ze dne 30.12.2009, jehož se žalobce a) dovolává a podle něhož sankční řízení před žalovaným nemají sloužit pouze k pojmenování protiprávního jednání a účel ZOHS nemůže být naplněn pouhou deklarací nezákonnosti jednání porušitele a potažmo zákazem v jeho pokračování do budoucna.

Bylo-li řízení před žalovaným vedeno ohledně jednání všech účastníků kartelu v rámci kartelu, z nichž někteří (všichni žalobci vyjma jednoho) mohou být ještě potrestáni, pak se nemůže uplatnit ani myšlenka, že uplynutím času zanikla potřeba reakce na delikt. Za situace, kdy kartelová dohoda (její uzavření a plnění) je deliktem, jenž musí být spáchán společným jednáním nejméně svou pachatelů – soutěžitelů (vyjma jedné formy: rozhodnutí sdružení soutěžitelů), nezaniká-li uplynutím času ve vztahu k jednomu pachateli odpovědnost za správní delikt, toliko jednoho z pachatelů již nelze potrestat udělením pokuty, nenastává stav, kdy by přestala být dána potřeba reakce na delikt jako celek. Zapravdu je třeba dát žalobci a) v tom, že obecně uplynutím lhůty k potrestání zaniká současně i právo správního orgánu posuzovat vinu

účastníka řízení, avšak ve věci právě posuzované zřejmě nelze úvahu o uplynutí lhůty k potrestání vázat izolovaně k jednotlivým pachatelům (účastníkům kartelu), nýbrž ke kartelu jako celku.

Myšlenka, že i přes povinnou individualizaci trestů, jak se aplikuje při správním trestání obecně (a zdejšímu soudu není známo nic, co by tuto zásadu prolamovalo), by předmětem trestání za kartelové jednání měl být kartel jako celek, resp. účinky kartelu jako celku, je podle zdejšího soudu jedním z klíčových znaků aktuální aplikace soutěžního práva. Plyne to z odůvodnění právě již shora zmiňovaného rozsudku Soudního dvora ve věci C-17/10 ze dne 14.2.2012. Z tohoto zřetelného aplikačního trendu, který ve svém stanovisku vzala za základ svých závěrů generální advokátka v právě uvedené věci Soudního dvora a který Soudní dvůr ve svém rozsudku podle zdejšího soudu v principu přijal, zřejmě budou muset soudy napříště vycházet.

Nadto je zdejší soud toho názoru, že při nemožnosti deklarovat účast na kartelu ve vztahu ke všem jeho účastníkům by nebylo možné odpovídajícím způsobem deklarovat ani samotný kartel, neboť bez možnosti zahrnout do skutkové věty participaci jednoho z účastníků kartelu by skutková věta vážící se ke spáchání tohoto deliktu neodpovídala zjištěnému skutkovému stavu; popis kartelu po stránce skutkové by tak byl fakticky popisem jiného kartelu.

Výklad zastávaný žalobcem a) by tedy kromě jiného mohl způsobit i to, že žalovaný za situace, kdy ve vztahu k jednomu z účastníků kartelové dohody již prekluduje lhůta pro uložení pokuty, by nemohl uzavření (a plnění) kartelové dohody vůbec deklarovat (nemohl by být skutek popsán ve skutkové větě tak, jak se skutečně stal) – a tedy nebylo by možné uložit pokutu ani těm, ve vztahu k jejichž jednání by tato možnost ještě neprekludovala.

Ze shora uvedených důvodů se lze ztotožnit se žalovaným v jeho popisu specifika ZOHS na poli právních úprav jiných správních deliktů, které spočívá v dichotomii pravomoci k deklaraci a zákazu protisoutěžního jednání na jedné straně a k sankcionování téhož na straně druhé. To není pojetí nikterak absurdní, jak dovozují žalobci. Autonomie obou zmíněných prvků odpovědnosti účastníků kartelu za jimi spáchaný delikt ovšem nevyplývá jen ze samotné systematiky ZOHS (§ 7 odst. 1 ZOHS – deklarace a zákaz jednání spadá do Hlavy II, zatímco § 22 odst. 2 ZOHS, podle něhož byly pokuty ukládány, do Hlavy VII), která může být druhořadá, nýbrž ze samotné podstaty širší odpovědnosti žalovaného za úroveň soutěžního prostředí (žalovaný je ústředním orgánem státní správy pro podporu a ochranu hospodářské soutěže proti jejímu nedovolenému omezování - § 1 odst. 1 zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů. Tato odpovědnost žalovaného může být naplněna i deklarací a zákazem protisoutěžního jednání ve vztahu k takovému jednání, jehož nikoli všechny účastníky lze ještě potrestat.

Ze shora uvedených důvodů se na posuzovanou věc neuplatní ani další judikáty, na které je účastníky oboustranně poukazováno.

Oddělení pravomocí spáchání správního deliktu deklarovat a jednání zakázat od uložení sankce a vliv případné nemožnosti spáchání správního deliktu deklarovat ve vztahu k některým účastníkům kartelu vylučuje, aby byl vhodnou prejudikaturou závěr Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 28 Ca 145/99 (rozsudek ze dne 11.12.2000), neboť vychází z právního stavu, podle něhož tamní správní orgán neměl jiné zákonné oprávnění (pravomoc), než uložit sankci.

Stejně tak se podle zdejšího soudu neuplatní závěr Nejvyššího správního soudu judikovaný ve věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 (rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 31.8.2005), podle něhož nezákonnou daňovou kontrolou je daňová kontrola prováděná v době, kdy již uplynula lhůta k vyměření daně, neboť v takovém případě může být jediným výsledkem daňové kontroly vyměření (doměření) daně subjektu, u něhož daňová kontrola probíhá, a tedy nejde o situaci analogickou té, za níž už nelze uložit pokutu toliko jednomu z účastníků kartelu, zatímco ostatním ještě ano, za situace, kdy kartel byl uzavřen a plněn společným jednáním všech jeho účastníků (což je podstata kartelu).

Zdejší soud k žalobní argumentaci jen dodává, že to, zda by Nejvyšší správní soud vyslovil nicotnost rozhodnutí žalovaného ve věci sp. zn. 2 Afs 93/2008, pokud by společnost Schneider Electric SA rozhodnutí žalovaného napadala, či nikoli, by nyní bylo úplnou spekulací.

Ze shora uvedených důvodů má zdejší soud za to, že v právě posuzované věci ve vztahu k žalobci a) mohl žalovaný deklarovat porušení předchozího ZOHS.

V.6.

Pokud jde o další námitky procesního charakteru, pak žalovaný měl pochybit **neprovedením důkazů**; jednalo se o vyjádření, která žalovanému předložil žalobce c).

Žalovanému byla předložena dvě vyjádření tehdejších zaměstnanců (vyjádření ze dne 27.7.2010), podle nichž byly asijská jednání zaměřena pouze na asijské zákazníky. Tento obsah žalovaný konstatoval (bod 308. prvostupňového rozhodnutí), tedy v tomto smyslu musel dokazovat. To potvrzuje i v bodu 174. napadeného rozhodnutí, kde uvádí, že vzal uvedený důkaz v potaz, provedl jej a hodnotil.

Na druhou stranu ze správního spisu není patrna procesní stopa v tom směru, že by tyto důkazy byly prováděny. Pokud nebyly prováděny na žádném ústním jednání, musely být prováděny mimo ústní jednání – a pro takový případ ze správního spisu neplyne, že by žalobci byli vyrozuměni o provádění důkazů mimo ústní jednání. Žalovaný do spisu nezařadil žádný záznam o provedení důkazu konkrétními listinami, pouze se k jednotlivým listinám vyjadřuje v prvostupňovém a posléze v napadeném rozhodnutí.

Přestože tedy žalovaný nepostupoval podle § 53 odst. 6 správního řádu, nejde o vadu, jež by mohla vyvolat nezákonnost napadeného rozhodnutí, pro kterou by zdejší soud měl napadené rozhodnutí žalovaného rušit. Jednak v tomto směru žádný ze

žalobců neargumentuje, a tedy taková argumentace není předmětem žádného ze žalobních bodů, nadto i kdyby žalovaný do spisu pořídil záznam o tom, že mimo ústní jednání prováděl důkaz listinou, ani to by se na procesních právech žalobců nikterak neprojevovalo, neboť ve skutečnosti z obsahu těchto listin zčásti vycházel, což plyne z napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí.

Nelze tedy přisvědčit žalobní argumentaci, že tyto důkazy neprovedl. Z obou postupně vydaných rozhodnutí spíše plyne, že tato prohlášení považoval za nevěrohodná, a to jednak proto, že jsou stručná a obecná, jednak proto, že jsou pouze v kopii bez veřejného podpisu, a konečně proto, že byly pořízeny po téměř 10 letech od konání schůzek, k nimž se vyjadřovaly.

To, že žalobce c) předložil listiny pouze v kopii a bez ověřeného podpisu a jsou-li obecná a stručná, nemůže být rozhodujícím důvodem, pro který nelze těmto důkazům přiznat nízkou váhu vyvolávající závěr „o deficitu věrohodnosti“. Měl-li žalovaný pochybnosti o pravosti, mohl žalobce c) vyzvat k předložení originálu, považoval-li tam uváděné skutečnosti za důležité, mohl oba autory vyjádření např. předvolat jako svědky, měl-li za to, že jde o vyjádření obecná a stručná, mohl si je nechat konkretizovat.

Na druhou stranu fakt, že tato prohlášení vznikla cca s desetiletým odstupem od schůzek, k nimž se vyjadřovala, v porovnání s rozsahem listin, které předložili žadatelé o Leniency a které vznikly bezprostředně po konání schůzek, z nich činí důkaz s minimální důkazní hodnotou. Pak tedy závěr žalovaného nakonec sumarizovaný v bodech 174. a 175. napadeného rozhodnutí má své opodstatnění.

V.7.

Je-li (žalobcem c/) namítána pouze patnáctidenní lhůta k **vyjádření se k podkladu rozhodnutí**, pak za podstatné zdejší soud považuje, že tento žalobce v průběhu správního řízení (dne 22.7.2010) žádal o prodloužení lhůty pro vyjádření a žalovaný mu nevyhověl, a tedy jeho žalobní tvrzení nelze z obecného pohledu považovat za účelové.

Za tohoto stavu je podstatné, že nedostatečně dlouhou dobu (v délce 15 dnů) žalobce a) dovozoval z toho, že s ním coby s účastníkem správního řízení žalovaný jednal až od roku 2010, tedy měl o rok méně prostoru na seznamování se se spisem, a z toho, že bude zapotřebí interní komunikace mezi klientem a zástupcem včetně možné potřeby překladů.

Jestliže byl žalobce c) jako účastník řízení oprávněn nahlížet do spisu už od února 2010 (plná moc pro zástupce je ze dne 26.2.2010) a jestliže sdělení Výhrad k dohodě mu bylo doručeno dne 1.6.2010, souběžně s ostatními účastníky řízení před žalovaným, pak nelze smysluplně argumentovat tak, že měl méně času na seznámení se se správním spisem než ostatní účastníci řízení v průběhu července 2010. Interní komunikaci a potřebu překladů zdejší soud uznává - a v tomto kontextu je třeba rovněž

zvážit, že lhůta pro vyjádření běžela od 19.7.2010 do 3.8.2010 (správní spis str. 6495 a násl.), nicméně v žádném podání žalobce c) po stanovní lhůty nejsou identifikovány žádné konkrétní kroky, jež bude zapotřebí uskutečnit a jež jsou objektivně neuskutečnitelné, a z ničeho rovněž neplyne, že by žalobce c) dodatečně – opožděně – uskutečnil jakýkoli úkon, kterým by se k podkladu vyjadřoval a v němž by identifikoval objektivní nemožnost toto podání uplatnit dříve.

Pak tedy zdejší soud není toho názoru, že by lhůta k vyjádření se k podkladu rozhodnutí byla diskriminační (pro ostatní účastníky byla stejná) nebo zcela nepřiměřená.

V.8.

Ze shora uvedeného plyne, že žádná z argumentací, které zpochybňovaly procesní postup žalovaného, není důvodnou.

Podklad rozhodnutí žalovaný shromáždil zákonně a v průběhu řízení s ním nakládal způsobem, který ve výsledku žádného ze žalobců na žádném jeho právu nezkrátil takovým způsobem, že by to mělo být důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí pro procesní vady.

Zdejší soud zároveň v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí z uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

VI.

Samostatně je také namítáno nesprávné **vymezení relevantního trhu**, což již zčásti souvisí s hmotněprávním posouzením věci, resp. se žalobními argumentacemi brojícími proti hmotněprávním závěrům žalovaného.

Žalovaný se po stránce věcné zaměřil na rozdíly mezi obrazovkami používanými v barevných televizorech („CPT“) a obrazovkami používanými v monitorech počítačů („CDT“), dovedil, že oba tyto produkty nejsou zaměnitelné, pro účely řízení vymezil trh jako trh obrazovek pro barevné televizory a další členění již odmítl z toho důvodu, že by to z pohledu předmětu řízení nebylo účelné a že by to nemělo žádný vliv na posouzení jednání.

Jestliže v průběhu řízení žalobci argumentovali, že obrazovky pro barevné televizory jsou různorodými výrobky, které se odlišují, pak žalovaný proti tomu argumentoval tak, že v daném případě jde o kartel, který je zakázaný na základě jeho cíle, a tedy definice relevantního trhu nemusí být tak precizní.

S tímto východiskem žalovaného lze souhlasit: protisoutěžní cíl dohody je jedním z důvodů jejího protisoutěžního charakteru (vedle druhého důvodu, jímž je protisoutěžní účinek); cíl dohody může plynout buď ze samotného textu dohody (jasné

deklarování takového cíle v rámci dohody stěží může být považováno za pravidlo) nebo z okolností případu, které je třeba jasně pojmenovat.

(Dnešní) Soudní dvůr Evropské unie ve věci „*GlaxoSmithKline Services*“ (rozsudek C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P a C-519/06 P ze dne 6.10.2009) mimo jiné zmínil nutnost nejdříve uvážit právě samotný cíl dohody s ohledem na hospodářský kontext, ve kterém má být uplatňována, a teprve neodhalí-li analýza znění dohody dostatečný stupeň škodlivosti ve vztahu k hospodářské soutěži (tedy není-li analýzou dohody v jejím hospodářském kontextu dovozen protisoutěžní cíl), je třeba zabývat se účinky dohody. Ty není třeba zkoumat tehdy, je-li prokázán protisoutěžní cíl dohody, jak je patrné také např. z rozsudku (dnešního) Soudního dvora Evropské unie ve věci „*T-Mobile Netherlands*“ (rozsudek C-8/08 ze dne 4.6.2009). Rovněž např. podle rozsudku (dnešního) Soudního dvora Evropské unie ve věci „*Anic Partecipazioni*“ (C-49/92 P) ze dne 8.7.1999 jsou kartelové dohody zakázané bez ohledu na prokázání protisoutěžních účinků, je-li prokázán jejich protisoutěžní cíl.

Pokud žalovaný dovodil, že dohoda je zakázanou pro svůj protisoutěžní cíl, má úvaha v tom směru, že v takovém případě je standard přesného vymezení relevantního trhu nižší, než v případě dohod zakázaných pro svůj protisoutěžní účinek, v napadeném rozhodnutí svého místa. Relevantní trh není pojmem samoučelným, stejně jako postup při vymezení relevantního trhu není postupem samoučelným; relevantní trh se nevymezuje proto, „aby byl vymezen“, nýbrž proto, aby bylo možno v případě posuzování dohod z pohledu jejich zákazu podle § 3 předchozího ZOHS a § 3 ZOHS především zjistit, jaké dopady na takový trh dohoda měla.

Dopady je třeba přesně pojmenovat co do jejich kvality a kvantity v případě dohod, na něž by se mohlo aplikovat pravidlo *de minimis*; u cenových dohod to zásadně v úvahu nepřichází. Stejně tak je třeba dopady takto pojmenovat v případě dohod, u nichž se analýzou dovozuje protisoutěžní účinek. V obou případech je tomu tak proto, že bez jeho řádného vymezení nelze spolehlivě stanovit podíly účastníků kartelu na trhu – a tedy ani dopad srozumitelně kvantifikovat.

V případě cenových protisoutěžních dohod, zakázaných podle jejich cíle, může být protisoutěžní charakter spolehlivě určen i bez natolik precizního vymezení relevantního trhu, jakého by bylo potřeba v předchozích případech. Nosnou precedencí, z níž lze takový závěr dovodit, mohou být právě rozsudky (dnešního) Tribunálu ze dne 8.7.2007 ve věci „*Mannesmannröhren-Werke*“ (T-44/00) a ze dne 15.9.1998 ve věci „*European Night Services*“ (T-374/94, T-375/94, T-384/94, T-388/94), na které odkazuje v této souvislosti v bodu 205. napadeného rozhodnutí žalovaný, z nichž skutečně plyne, že potřeba precizního vymezení relevantního trhu je dána tam, kde bez takového přesného vymezení nelze určit, zda je cíl nebo výsledek dohody protisoutěžní, popř. zda je tomu tak v míře, v níž může být dotčen obchod mezi členskými státy.

Je-li žalobně namítáno, že kdyby byl po stránce věcné relevantní trh dále rozčleněn, bylo by třeba rozlišovat mezi agendami jednotlivých schůzek, jednání žalobců by nemohlo být jedním skutkem – a tedy ani jedním deliktem, pak taková konstrukce má logiku, dokonce se zdá být procesně pochopitelné, že žalobci se na potřebě další atomizace věcného vymezení relevantního trhu shodli, neboť tím by se popřelo jednotící pojetí všech asijských a evropských schůzek, jak je podává žalovaný. Jestliže ale žalovaný popisuje, že schůzky ohledně jednotlivých typů obrazovek používaných v barevných televizorech probíhaly na stejných principech, že žalobci produkovali různé typy, že je posuzováno jejich jednání coby výrobců, že je posuzováno jejich jednání v oblasti cenové, že schůzky se věcně týkaly různých velikostí obrazovek a typů, pak případné dělení na jednotlivé dílčí, podrobnější relevantní trhy či subtrhy by na posouzení jednání žalobců skutečně nemělo žádný vliv.

Mělo-li jednání dopad na trh, jaký byl vymezen, mělo by v principu stejný dopad na jednotlivé podrobněji vymezené trhy, na nichž by při takovém podrobnějším vymezení jednotliví žalobci (a další účastníci řízení před žalovaným) působili.

Žalobně namítanou vadu ve vymezení relevantního trhu tedy podle zdejšího soudu konstatovat nelze.

VII.

Pokud jde o přezkoumání závěrů žalovaného při **hmotněprávním posouzení věci**, tu se s ohledem na uplatněné žalobní body musí přezkum rozpadnout na postupné posouzení těchto otázek:

1. Zda je prokázáno, že se stal skutek a že je takové jednání (takový skutek) obecně kartelovou dohodou. Tato otázka musí zahrnovat odpovědi na otázky:
 - i. zda lze věc skutkově založit výhradně na skutečnostech plynoucích ze žádostí o Leniency;
 - ii. zda se jedná o jedno jednání (zahrnující Evropu i Asii);
 - iii. zda je prokázáno zapojení všech žalobců.
2. Zda je prokázán dopad na území České republiky.

VII.1.

Pokud jde o podklad rozhodnutí, pak ten je ve vztahu k prokázání skutku založen na **prohlášeních žadatelů o Leniency** a je doprovázejících listinách. Pokud by měla být žalobní tvrzení interpretována tak, že pouze na takových prohlášeních nemohou být skutková zjištění žalovaného nikdy založena, pak jim zdejší soud zapravdu dát nemohl. Obecně to totiž není postup *a priori* vyloučený, (dnešní) Tribunál se obdobnou otázkou zabýval v rozsudku ze dne 8.7.2004 ve věci „JFE

Engineering Corp.“ (T-67/00, T-68/00, T-71/00, T-78/00) a žalovaný sám na tento rozsudek poukazuje, resp. s odvoláním na některé tam uvedené závěry dovozuje, že když v tamní věci byl skutkový stav ve všech podstatných aspektech deliktu vystaven toliko na prohlášení jediného subjektu, pak nemůže být ve věci právě posuzované vadou, že byl vystavěn na prohlášeních dvou žadatelů o Leniency.

Otázka ovšem nemůže pouze znít tak, zda *obecně* lze věc skutkově založit výhradně na skutečnostech plynoucích ze žádostí o Leniency a je doprovázejících listin, nýbrž tak, zda skutečnosti plynoucí ve věci právě posuzované z kompletních žádostí o Leniency jsou dostatečnými pro závěry, k nimž žalovaný dospěl *v právě posuzované věci*.

Pokud jde o povahu – a tím i důkazní hodnotu – žádostí o Leniency, lze sice na jedné straně souhlasit se žalobci (a to bylo z jejich strany namítáno už v řízení před žalovaným), že tyto důkazy předkládá subjekt, který má na jejich obsahu osobní zájem spočívající v získání požadované imunity ze strany žalovaného, na druhé straně nutno říct, že nebýt žádné žádosti o Leniency ve vztahu ke skutku, o němž bylo vedeno řízení před Evropskou komisí a před žalovaným, důkazní situace orgánů pro ochranu hospodářské soutěže by byla z jejich pohledu tristní.

Vztaženo na právě posuzovanou věc, sám fakt, že podstatné podklady rozhodnutí týkající se zjištění skutkového stavu pocházejí pouze ze žádostí o Leniency, podle zdejšího soudu znamená, že bez nich by byl žalovaný v dramaticky odlišné situaci. To je prvním důvodem, z něhož plyne, že žádosti o Leniency nejsou tak jasným osobním zájmem žadatelů, jak se domnívají žalobci, neboť bez těchto žádostí rozhodně nelze mít postaveno najisto, že by žalovaný vůbec byl schopen právě posuzovanou věc skutkově uchopit tak, aby mohl dospět k závěru o uzavření a plnění kartelu a aby mohl uložit pokuty.

Uváží-li zdejší soud k tomu fakt, že soukromoprávní situaci žadatelů o Leniency v době, kdy není ani systémově (doktrinálně), ani legislativně, ani judikatorně vyřešen problém ochrany informací poskytnutých žadateli o Leniency v navazujících sporech soukromoprávní povahy, nelze označit za výhodnou, pak musí popřít premisu, z níž vyvěrá podstata argumentace žalobců, že prohlášení v žádostech o Leniency a jejich doložení jsou v osobním zájmu žadatelů; naopak by zdejší soud na věc spíše nahlížel tak, že jde o prohlášení, která mohou být s celkovými zájmy žadatelů o Leniency spíše v rozporu. Jedinou výhodou, která se však může relativizovat v případě vyvolání navazujícího soukromoprávního sporu, je možnost (a to tedy ještě ne jistota) neuložení nebo snížení pokuty.

Za tohoto stavu se zdá být argumentačním východiskem to, co (dnešní) Tribunál uvedl ve shora zmiňované věci „*JFE Engineering Corp.*“, a sice že prohlášení, která jsou v rozporu se zájmy prohlašujícího, musí být zásadně pokládána za zvláště věrohodné důkazní materiály, přitom fakt, že se v tamní věci jednalo o prohlášení v rozporu se zájmy prohlašujícího, plynulo podle Evropské komise a následně i Tribunálu z toho, že proti prohlašujícímu bylo zahájeno šetření.

Ve vztahu k věci právě posuzované je zapotřebí zdůraznit, že žadatel o Leniency Samsung již v žádosti vycházel z toho, že ve věci téhož kartelu již zahájila šetření Evropská komise; pak se i ve věci právě posuzované uplatní to, k čemu dospěl Tribunál ve věci citované shora, a sice že se jednalo o prohlášení v rozporu se zájmy prohlašujícího (žadatele o Leniency) – a je mu třeba přiznat charakter zvláště věrohodného důkazního materiálu.

To, jak zdejší soud nahlíží na tuto „věrohodnost“, pramení z vědomí obecně složitě prokazování kartelů, tedy složité důkazní situace žalovaného přinejlepším odpovídající situaci Evropské komise, ve vztahu k níž (dnešní) Soudní dvůr v rozsudku „PVC II“ hovoří o tom, že pokud by nebylo možno v principu opírat rozhodnutí o prohlášení do věci vtaženého účastníka trhu, bylo by důkazní břemeno neúnosné a neslučitelné s úlohou dohledu nad dodržováním pravidel hospodářské soutěže.

Pokud jde tedy o důkazní standard, jaký musel být ve věci právě posuzované respektován, a o který žalovaný dále opřel také své navazující závěry, že celé jednání bylo jedním jednáním, které dopadalo i na území České republiky, pak zdejší soud dospěl ke svému závěru o tom, že odpovídajícího důkazního standardu bylo žalovaným dosaženo, i na základě těchto klíčových argumentů:

Jediným náležitým kritériem pro hodnocení předložených důkazů je jejich hodnověrnost (rozsudek – dnešního - Tribunálu ze dne 8.7.2004, „Mannesmannröhren-Werke“, T-44/00, ze dne 8.7.2004, „Dalmine“, T-50/00, „JFE Engineering Corp.“ – viz shora – a ze dne 3.3.2011, „Siemens“, T-110/07).

Podle pravidel obecně platných v oblasti dokazování závisí hodnověrnost, a tedy důkazní hodnota dokumentu, na jeho původu, na okolnostech jeho vypracování, na osobě, které je určen, a na smysluplné a spolehlivé povaze jeho obsahu (rozsudek Tribunálu ze dne 15.3.2000, „Cimenteries“, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95, T-104/95, stanovisko soudce B. Vestendorfa vykonávajícího funkci generálního advokáta, předcházející rozsudku Tribunálu ze dne 24.10.1991, „Rhône-Poulenc“, T-1/89).

Zejména je třeba přiznat velký význam okolnosti, že dokument byl vyhotoven v bezprostřední souvislosti se skutkovými okolnostmi (rozsudky Tribunálu ze dne 11.3.1999, „Ensidesa“, T-157/94, ze dne 16.12.2003, „Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied a Technische Unie“, T-5/00 a T-6/00, a ze dne 3.3.2011, „Siemens“ – viz shora).

Ve věci právě posuzované jednotlivé zápisy ze schůzek, jež žalovaný shrnuje v bodu 60. a násl.prvostupňového rozhodnutí, dokládají obraz o tom, jak jednotliví výrobci sledovaného produktu dlouhodobě na trhu působili, kdy a o čem společně jednali a jaké byly rámcové výstupy z těchto jednání. Kromě dvou prohlášení

předložených žalobcem c) (bod V.6. shora) žádný ze žalobců žádnou skutečnost z nich podávanou v otázkách „kdo se účastnil“, „kdy se jednalo“ a „o čem se jednalo“ před žalovaným přímo nezpochybnil. Spor je v otázkách důsledků, dopadů, provázanosti jednání a účinků na jednotlivé trhy.

Podle zdejšího soudu různí účastníci kartelu (a tedy i jednotliví žalobci) mohli hrát v rámci kartelu rozdílně významné role. To, že jejich role nemusely být rovnocenné a z pohledu fungování kartelu stejně významné, samo o sobě neznámá, že by se tím jejich účast na kartelu vyvracela. Pokud je z obou žádostí o Leniency a je doprovázejících listin patrné fungování kartelu, pokud ohledně každého ze žalobců je prokázána určitá míra participace na jednáních a pokud žádný ze žalobců nepředložil důkaz o tom, že by se od kartelu distancoval, pak nelze mít za vyvrácené, že každý z nich na své vlastní úrovni přispěl ke sledování společného cíle kartelu (otázkám jeho totožnosti se bude věnovat odůvodnění níže).

Právě uvedené není ani náznakem obrácením důkazního břemena v neprospěch žalobců, nýbrž přístupem, který naplní smysl zajišťování ochrany hospodářské soutěže a zároveň žádné z legitimních práv žalobců nebude pošlapávat.

Žalovaný má tedy z obou žádostí o Leniency k dispozici vzájemně si neodporující podklady. Na poměry odhalování kartelů je zdejší soud považuje za dostatečně přesné a celkový koncept kooperace z nich skutečně lze dovodit. Posloupnost jednotlivých schůzek a jejich agenda přitom nevyvolává žádné pochybnosti o tom, že jednotlivé schůzky byly součástí jednoho konceptu kooperace, byť se jednotlivých schůzek neúčastnili stejní účastníci.

Stejně jako by bylo naivní domnívat se, že žalovaný by v podobné důkazní situaci byl tehdy, pokud by žádosti o Leniency podány nebyly, bylo by také naivní se domnívat, že v principu by se mohl při odhalování kartelů žalovaný vůbec nacházet v důkazně komfortnější situaci. Důkazní hodnotu ovšem nelze primárně poměřovat podle toho, odkud důkazní prostředek pochází, nýbrž primárně podle toho, co z něj plyne.

Za podstatné a prokázané zdejší soud pokládá to, co žalovaný resumuje v bodu 283. prvostupňového rozhodnutí a v bodu 196. napadeného rozhodnutí, a sumarizoval by podobně: skutkový stav byl skutečně opřen o podklady předložené dvěma účastníky a ty nejsou ve vzájemném rozporu.

Za situace, kdy závěr žalovaného není založen pouze na obsahu žádostí o Leniency, tedy pouze na základě tvrzení dále nepodložených, nýbrž na základě zápisů (záznamů) ze schůzek, byť i ty přinesli žadatelé o Leniency, se zdá, že na věc není aplikovatelným závěr Tribunálu ve věci „*Seamless Steel Tubes*“, T-67/00, jak je žalobně zmiňován. Důvodem je už sám fakt, že ve věci právě posuzované nebylo důkazem pouze samotné prohlášení žadatele o Leniency.

Podle zdejšího soudu tedy není za shora popsané situace důvodu, aby skutkový stav nemohl být zjištěn výlučně ze žádostí o Leniency a na ně navazujících listin předložených žadateli o Leniency; není, co by odtud pramenící skutková zjištění zpochybňovalo. To je východiskem dalších úvah zdejšího soudu; to, jaký skutek ze zjištěných skutečností plyne (tj. co vlastně žalovaný zjistil), je již otázkou posouzení žalobních námitek především zpochybňujících, že by schůzky v Evropě i v Asii tvořily jeden skutek.

VII. 2.

Pokud jde o otázku, **zda se jedná o jeden skutek zahrnující Evropu a Asii**, pak popis jednotlivých jednání obsažený v bodu 60. a násl. prvostupňového rozhodnutí netřeba opakovat; je však třeba poukázat na to podstatné, co z něj plyne:

Na schůzkách týkajících se obrazovek používaných v barevných televizorech byly koordinovány ceny, koordinace byla provázena výměnou informací, jež lze považovat za citlivé.

Z popisu agend jednotlivých schůzek plyne časová i věcná návaznost některých schůzek na jiné, dovodit lze zpětnou kontrolu respektování závěrů z předchozích schůzek. Schůzky se konaly v Evropě a Asii.

Provázanost schůzek evropských a asijských lze podle zdejšího soudu dovozovat z toho, že z listin vztahujících se k jednotlivým schůzkám neplyne, že by tyto listiny vykazovaly obsahové či formální odlišnosti ani že by pro konání schůzek evropských a asijských bylo možno dovodit jakýkoli odlišný klíč, ani že by někteří ze soutěžitelů působili buď jen v Asii nebo jen v Evropě. Naopak z nich plyne, že se schůzek účastnili za některé soutěžitele stejné osoby, jež nutně musely mít povědomí o výsledcích předchozích schůzek a nelze u nich než předpokládat, že ke schůzkám jako k provázanému celku jednotlivých jednání také přistupovaly. Z ničeho tedy nelze dovozovat, že by schůzky v Evropě od schůzek v Asii vykazovaly odlišné znaky v agendě či v osobách, které se těchto schůzek účastnily. Navíc některá diskutovaná opatření mířila na situaci v Evropě a v Asii zároveň.

Klíčovými jsou zjištění žalovaného, že na schůzce od 7.9.1998 bylo diskutováno o výrobních kapacitách a plánech celosvětových prodejí, o nezískávání dalších zákazníků prostřednictvím snižování ceny, o dodržování současného modelu, o zvyšování ceny tak, že dojde ke snížení produkce, o udržování cenových rozdílů mezi výrobci, diskutovaly se podrobnosti v procentech a kalkulační vzorce, diskutovány ovšem byly současné ceny v Asii a Evropě. Jestliže za této situace bylo rozhodováno o cenách na 4. čtvrtletí 1998 dle velikostí obrazovek a jestliže bylo uzavřeno, že je zapotřebí pokračovat v konání schůzek na měsíční bázi, aby byla posílena komunikace, pak není důvodu tyto závěry dávat do souvislosti buď pouze s Asií nebo pouze s Evropou (str. 3401 a násl. správního spisu).

Rovněž na schůzce dne 25.3.1999 byly souběžně srovnávány ceny mezi Evropou a Asií; bylo-li diskutováno, že snižování cen by mělo být pozastaveno, pak nelze dovozovat, že i tyto otázky byly diskutovány izolovaně k evropskému a asijskému trhu (str. 2626 a násl. správního spisu).

Na schůzce dne 23.8.1999 se hovoří o asijských trzích, v závěru se však zmiňují cenové otázky týkající se Evropy (str. 3748 a násl. správního spisu).

Na schůzce dne 21.9.1999 byly také projednávány ceny, soutěžitelé se informovali o svých cenách 14“ a 20“ obrazovek pro určité zákazníky, porovnávali je s dohodnutou cenou a srovnávali ceny na asijském a evropském trhu. Že nemohly být ceny v Evropě a Asii samostatnými a na sobě nezávislými tématy, to je podáváno z toho, že na této schůzce jeden z jejích účastníků uvedl, že nerozumí tomu, proč jsou ceny 14“ obrazovek v Evropě nižší než v Asii, a navrhl, aby se mezi zúčastněnými společnostmi konala pravidelná setkání za účelem výměny informací a stanovení cen. Na to reagoval další účastník, sdělil své ceny, přitom z kontextu plyne, že přestože bylo přibližně před rokem dohodnuto zvýšení cen, nakonec zvýšil jen jeden z nich. Na to bylo reagováno dalším účastníkem schůzky, že i ten zvýšil ceny, ale ztratil zákazníky, což dával do souvislosti s odlivem zákazníků k jinému z účastníků schůzky, který na to reagoval, že nepoužívá nízké ceny k „přetahování“ objednávek a navrhl vyšetření této věci. Pak byl vyjádřen souhlas s udržení cen pro 4. čtvrtletí 1999 v konkrétní výši pro oba typy obrazovek a bylo odsouhlaseno, že na příští schůzce budou projednány ceny pro každé čtvrtletí roku 2000. Diskutovány tedy byly ceny v Asii i v Evropě, v rámci reportů ani návrhů nebyly nijak tyto oblasti odlišeny, ceny v obou oblastech byly výslovně srovnávány (str. 3799 a násl. správního spisu).

Na schůzce dne 25.3.2000 jsou zmiňovány evropské i asijské trhy (str. 4075 a 4076 správního spisu).

Totéž na schůzce dne 14.4.2000 (str. 4097 a 4098 správního spisu) a na schůzce ode dne 23.6.2000 (str. 4174 správního spisu).

Na schůzce dne 16.3.2004 bylo navázáno na předchozí schůzku dne 16.2.2004, monitorována byla implementace cenového zvýšení u konkrétních odběratelů, jednání se týkalo Evropy a Asie, žádné vzájemné odlišnosti ve vztahu k oběma územím z ničeho neplynou (str. 1807, 2812, 2936 a 4831 a násl. správního spisu).

Judikatura již určila kritéria podstatná pro posouzení, zda se jedná o jediné protiprávní (protisoutěžní) jednání či nikoli.

Podstatným kritériem je totožnost nebo rozdílnost cílů dotčených praktik; rozsudek (dnešního) Tribunálu ze dne 20.3.2002, „*Dansk Rørindustri*“, T-21/99, rozsudek (dnešního) Soudního dvora Evropské unie ze dne 21.9.2006, „*Technische Unie*“, C-113/04 P.

Vztaženo na právě posuzovanou věc, cíl je jednotný: koordinace cen bez jediného zřetelného signálu, že by měly být otázky v Evropě a v Asii řešeny jinak, samostatně.

Dále je kritériem totožnost či rozdílnost dotyčných výrobků a služeb; rozsudek (dnešního) Tribunálu ze dne 15.6.2005, „*Tokai Karbon*“, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03.

Vztaženo na právě posuzovanou věc, koordinace se týkala cen televizních obrazovek.

Dále je kritériem totožnost či rozdílnost těch, kteří se těchto praktik účastnili; rozsudek (dnešního) Tribunálu „*Dansk Rørindustri*“ (viz shora).

Vztaženo na právě posuzovanou věc, jednotliví účastníci schůzek se opakovali, byť žádný z nich se nezúčastnil všech. Přestože se uvedených schůzek nezúčastnili všichni žalobci (a všichni, které žalovaný považuje za účastníky kartelu – to bude níže otázkou samostatnou), je-li prokázána vzájemná návaznost schůzek, korespondují-li schůzky s předem vyhlášeným záměrem scházet se pravidelně a týkají-li se tyto schůzky výslovně území Evropy i Asie, je i podle zdejšího soudu dostatečný důvod předpokládat, že jednání se průběžně týkala obou těchto území, agenda se neodlišovala, diskutovány byly stejné problémy s dopady do obou území.

Patrně tedy je, že otázka cen nebyla úzkostlivě dělena na území Evropy a Asie, že schůzky probíhaly pravidelně a z jejich kontextu plyne průběžná snaha o koordinaci cen; ze shora uvedeného plyne, že cílem těch, kdo se jednotlivých schůzek účastnili, bylo průběžně a dlouhodobě určovat ceny a kontrolovat dodržení mechanismu jejich určení. Přestože jiné listiny vztahující se ke schůzkám nehovoří explicitně o trzích na území Evropy a Asie, v období od 7.8.1999 do 23.4.2004 není patrna žádná změna v tom, že ve shora uvedených případech otázka cen úzkostlivě dělena na území Evropy a Asie nebyla.

Je-li zpochybňována otázka společného a jednotného cíle a je-li žalobně argumentováno tak, že nebylo prokázáno splnění subjektivních prvků týkajících se některých žalobců ve vztahu ke společnému nebo jednotnému cíli, pak podle rozsudku Tribunálu ve věci „*Siemens*“ (viz shora) není ve vztahu k posouzení jednotné povahy protiprávního jednání podstatné subjektivní kritérium. Otázka, zda soubor jednání (kroků) představuje jediné a trvajících protiprávní jednání, je naopak otázkou závisející výlučně na objektivních faktorech, mezi něž patří společný cíl uvedených jednání (kroků). Tento cíl představuje kritérium, jež je nutné posoudit s ohledem na samotný obsah těchto dohod a jednání, a nesmí být zaměňováno se subjektivním úmyslem různých soutěžitelů účastnit se jediné a trvajících kartelové dohody. Tento subjektivní úmysl naopak může a musí být zohledněn jen v rámci posouzení individuální účasti podniku na takové jediné a trvajících dohodě

Toto jsou při vnímání obvyklého důkazního standardu při prokazování kartelových dohod nosné důvody, pro které považuje zdejší soud za správný závěr

žalovaného, že se v posuzované věci jednalo o komplex kroků směřujících k průběžné koordinaci cen bez jasného rozlišení území Evropy a Asie – a tedy o jedno jednání zahrnující obě tyto oblasti, aniž by se schůzek, kde obě území byla výslovně zmiňována, účastnili vždy všichni soutěžitelé, jež žalovaný považuje za účastníky kartelu.

VII.3.

Na právě uvedené nutně navazuje posouzení otázky, **zda je prokázána účast všech žalobců na jednání.**

Jestliže se zdejší soud ztotožnil s hodnocením žalovaného, že jednotlivé schůzky byly komplexem kroků výrobců obrazovek směřujících k průběžné koordinaci cen bez jasného rozlišení území Evropy a Asie, pak se ztotožňuje i s jeho závěrem, že pro účast na jednání každého ze žalobců není třeba prokazovat, o čem konkrétně zástupci na jednotlivých schůzkách jednali, že se účastnili všech schůzek a že každý z nich se podílel na fungování kartelu do stejné míry.

Ve vztahu ke všem žalobcům je prokázána účast na některých schůzkách. Žalovaný to souhrnně s odkazy na správní spis rekapituluje v bodu 122. prvostupňového rozhodnutí – a tam uvedené odkazy mají oprou ve správním spisu; netřeba to zdejším soudem opisovat.

Za situace, kdy na sebe jednotlivé schůzky navazovaly tématicky a kdy nelze jasně rozlišit mezi agendami jednotlivých schůzek, kdy témata lze označit za provázaná a neukončená koncem jednotlivých schůzek, uváží-li nadto zdejší soud i rizika vyzrazení průběžné a dlouhodobé koordinace při nahodilé účasti kohokoli třetího, kdo by se na celkovém jednání nepodílel, uváží-li zdejší soud také to, že z ničeho neplyne jakýkoli disentní postoj kohokoli ze žalobců k průběžným krokům ostatních, pak museli být všichni žalobci zpraveni o cíli celého komplexu schůzek a jejich účast je jednáním, které muselo k cíli celého komplexu schůzek přispívat.

I kdyby snad jednotliví žalobci ani o všech schůzkách nevěděli, popř. že nevěděli o detailech agend a výsledků jednání na schůzkách, jichž se neúčastnili, neznamenalo by to zpochybnění jejich účasti na kartelu jako na celku. Pak ani to, že ve vztahu k některým žalobcům nebylo prokázáno, že by se výslovně „domlouvali“ na konkrétních cenách, nestojí proti jejich účasti na kartelu jako celku.

Zdejší soud se v hodnocení této otázky ztotožňuje se žalovaným (jak podává v napadeném rozhodnutí souhrnně od bodu 207.), dovozuje, že prokazovat vyšší stupeň zapojení každého za žalobců při shora uvedeném pojetí náhledu na kartel není třeba, stejně jako nelze dovozovat, že je nezbytné podstatu jednání každého ze žalobců a dopadů izolovaně posuzovat prostřednictvím míry a konkrétního obsahu participace každého ze žalobců na konkrétní schůzce ve vztahu k její konkrétní agendě. Pak už z tohoto důvodu nemohou žalobní námítky zpochybňující tyto dílčí otázky obstát.

Jestliže žalovaný uváděl argument, že bez zapojení všech výrobců by kartel nemohl fungovat (podrobně v bodu 265. prvostupňového rozhodnutí), pak i zdejší soud je se žalobní argumentací zajedno, že takový argument by mohl obstát za situace, kdy by člen kartelu na trhu nepůsobil, jednalo-li by se ovšem o segmentační kartel. Obstát by ale mohl také v případě cenových kartelů za situace, kdy by byl cenový kartel protisoutěžním jednáním nikoli podle cíle, nýbrž podle výsledku, pokud by podezřelí z kartelu nenabídli jiné srozumitelné vysvětlení účinku, a to ve smyslu „jinak to nelze spolehlivě vysvětlit“ (rozsudek dnešního Tribunálu „*JFE Engineering Corp.*“ – viz shora). Uvedený argument však žalovaný podle zdejšího soudu použil jako podpůrný, na němž celková argumentace nestojí.

Nad rámec argumentace, kterou použil žalovaný, svůj závěr zdejší soud doplňuje o argument v tom směru, že každý kartel obecně se vyznačuje problematickými místy, jež je nutno zvažovat a vnímat při hodnocení otázek participace jednotlivých účastníků na něm.

Problémem je získávání soutěžitelů pro myšlenku kartelu a pro jejich setrvání v kartelu; vnímat je tedy třeba to, že existují-li na trhu významní soutěžitelé, kteří nejsou členy kartelu, nemůže kartel dlouhodobě úspěšně fungovat. V posuzované věci je přitom prokázáno, že schůzky s jednotícím cílem probíhaly po dlouhou dobu.

Problémem je i to, že významní soutěžitelé se mohou obávat vstoupit do kartelu, a proto je důvodu předpokládat, že tvůrci myšlenky kartelu usilují o to, aby se ostatní významní soutěžitelé ke kartelu připojili, vědomi si však rizika, že nepřipojí-li se, může být kartel znehodnocen a vyrazen. Jestliže každý ze žalobců se některé ze schůzek zúčastnil, aniž by se následně distancoval, je důvodu předpokládat, že se tak stalo proto, že byl do kartelu vtažen.

Z ustálené judikatury (dnešního) Tribunálu kromě toho vyplývá, že k prokázání účasti soutěžitele na protiprávním jednání postačuje prokázat, že se uvedený soutěžitel účastnil schůzek, aniž se tomu zjevně bránil. Pokud byla účast na takových schůzkách prokázána (ve věci právě posuzované jde o účast na některých schůzkách z celku, u něhož byl dovozen jednotící prvek), přísluší tomuto soutěžiteli, aby předložil údaje prokazující, že jeho účast na zmíněných schůzkách nebyla vedena žádným protisoutěžním záměrem, a to tím, že prokáže, že zbylým účastníkům schůzek (účastníkům kartelu) byl znám jeho postoj, že jeho účast na těchto schůzkách měla odlišnou povahu než jejich (nejnověji souhrnně v rozsudku Tribunálu „*Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV a Quinn Plastics GmbH*“ ze dne 30.11.2011, věc T-208/06, s odkazy na prejudikaturu v účastníkům známých věcech „*Hülls*“, „*Aalborg Portland*“ a „*Anic Partecipazioni*“).

Důvod, o který se opírá tato aplikační zásada, je podle Tribunálu („*Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV a Quinn Plastics GmbH*“ – viz shora) následující: soutěžitel tím, že se účastní schůzky (od jejíž existence se odvíjí prokázání kartelu), aniž se veřejně distancuje od jejího obsahu, vede ostatní účastníky schůzky k domněni, že souhlasí s výsledkem setkání a že se jím bude řídit. Proto tedy ani okolnost, že

soutěžitel, účastníci se schůzky, nikterak neplní výsledky protisoutěžní schůzky, ho nemůže zprostit jeho odpovědnosti z důvodu jeho účasti na kartelové dohodě, ledaže by se od jejího obsahu veřejně distancoval (tento závěr není překvapivý, byl vysloven už dříve - ve věci „*Aalborg Portland*“).

Pokud by snad mělo být pochyb o tom, zda se některý ze žalobců distancoval, resp. zda jeho kroky mohou být implicitně pokládány za formu distancování se, tu je třeba poznamenat, že pojem „veřejné distancování se“ coby prvek zproštění se odpovědnosti za účast na kartelu, musí být vykládán restriktivně – nesouhlas musí být jasně a pevně vyjádřen. (Dnešní) Tribunál to konstatoval v rozsudku ze dne 5.12.2006 ve věci „*Westfalen Gassen Nederland*“, T-303/02. Tu se prejudikatura ohledně „tichého souhlasu“, resp. nedostatečného „veřejného distancování se“, velmi dobře může použít, neboť protisoutěžní povaha schůzek je prokázána mimo jakoukoli pochybnost (tento test plyne z rozsudku - dnešního - Tribunálu ze dne 12.9.2007 ve věci „*Coats Holdings a Coats*“, T-36/05).

Jestliže mezi jednotlivými schůzkami v Evropě a v Asii nelze dovozovat žádná územní specifika, která bych z nich činila co do účastníků a agendy dvě samostatné a jasně oddělitelné skupiny schůzek (tj. schůzky striktně „evropské“ na jedné straně a „asijské“ na druhé straně), pak se zřejmě neuplatní žalobně namítaný „přísný“ důkazní standard, jak byl judikován (dnešním) Tribunálem ve věcech „*Sigma*“ (T-28/99), „*Low & Bonar a Bonar Technical Fabrice*“ (T-59/06) a „*Sarrió*“ (T-334/94). Logika tam judikovaných závěrů je zjevně taková, že účastnil-li se soutěžitel jednání v rámci jasně definované podskupiny, pak pro dovození účasti v kartelu, který koordinaci uvnitř jednotlivých podskupin přesahoval (pro dovození odpovědnosti za jednání v rámci „celkového kartelu“, tedy mimo takto jasně definované podskupiny), bez toho, že by byla prokázána účast na jednání mimo takto jasně definované podskupiny, je zapotřebí prokázat povědomí o tom, že účastí na jednání jednotlivých podskupin se soutěžitelé účastní i širší kartelové dohody. Ve věci právě posuzované však nelze vycházet z toho, že by se jednotliví žalobci účastnili jednání v rámci jasně definovaných podskupin, aniž by byla prokázána jejich účast na jednáních mimo takové podskupiny. Ve věci právě posuzované má zdejší soud za prokázané natolik jednotící prvky jednání v Evropě a v Asii, že jednotlivá místa nezakládají oddělení dvou podskupin (k tomu shora). Pak ve věci právě posuzované není věc skutkově obdobná věcem právě uvedeným.

Na věc právě posuzovanou by se tedy závěry plynoucí z uvedených rozsudků (dnešního) Tribunálu podle žalobní argumentace zřejmě měly projevit tak, že pro dovození účasti všech žalobců na kartelu jako celku by bylo zapotřebí prokázat, že všichni žalobci věděli nebo nezbytně museli vědět o konání i všech schůzek, jichž se neúčastnili. K takto přísnému důkaznímu standardu není ovšem podle zdejšího soudu důvodu; takovému pojetí se zřejmě neblíží ani žádný ze zdejšího soudu známých závěrů, který by byl v minulosti judikován komunitárními soudy. U dlouhotrvajícího globálního kartelu mohou jeho účastníci vědět o veškerých schůzkách, které se v jeho rámci konají, stejně jako nemusí; tato otázka není klíčová a může souviset s rozdílnými vnitřními pravidly kartelu, z nichž ne všechna je třeba soutěžním

orgánem do veškerých podrobností odhalit. Mohly se pochopitelně konat i jiné schůzky, než které byly žalovaným zjištěny, stejně jako nemusely. Žalovanému se nemuselo podařit odtajnit pravidla fungování kartelu do všech detailů, avšak z podkladu rozhodnutí skutečně plyne závěr, že ke vzájemně provázaným vícestranným schůzkám s jednotícím prvkem, kterým je koordinace ceny, docházelo od druhé poloviny roku 1998. První schůzka tohoto typu, kterou žalovaný považoval za počátek posuzovaného jednání ohledně CPT, se konala ve dnech 7. – 8. 9. 1998, kdy se sešli zástupci Samsung, Chunghwa, LG Electronics, Orion, Thai-CRT. Samsung, Chunghwa a LG Electronics se tedy účastnili kartelu minimálně od 7. 9. 1998. Žalobce a) se účastnil schůzek minimálně od 21. 9. 1999, žalobce b) minimálně od 15. 7. 1999, žalobce e) minimálně od 25. 3. 1999, žalobce d) minimálně od 1. 4. 2003, žalobce c) minimálně od 6. 3. 2000. Od uvedených dat je tedy s ohledem na shora vyjmenovaná východiska jejich participace prokázána.

VII.4.

Prokázat bylo zapotřebí **dopad na území České republiky**. Sám žalovaný potvrzuje, že jeho jurisdikce je dána tehdy, pokud se účinek jednání projeví na území České republiky. Dohoda musí být tedy alespoň způsobilá hospodářskou soutěž narušit (§ 3 odst. 1 předchozího ZOHS, § 3 odst. 1 ZOHS), a to ve vztahu k území České republiky (§ 2 odst. 3 a 4 předchozího ZOHS, § 1 odst. 5 a 6 ZOHS v rozhodném znění).

Jestliže předchozí ZOHS stanovil pravidlo, podle něhož se tento zákon vztahuje i na činnost a jednání, k nimž došlo v cizině, pokud se jejich účinky projevují na tuzemském trhu, pak pravidlo o projevu účinků je třeba pro posuzovanou věc vnímat v kontextu hmotněprávní úpravy zákazu kartelových dohod, podle níž zakázány jsou dohody, které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže. Tedy i dohoda, která může vést k narušení hospodářské soutěže na tuzemském trhu, je podle předchozího ZOHS dohodou zakázanou.

Ve vztahu k (současnému) ZOHS takový rozbor netřeba provádět, tu se i pouhá potencialita narušení hospodářské soutěže promítá do pravidla o působnosti ZOHS (tento zákon se vztahuje i na jednání soutěžitelů, k němuž došlo v cizině, které narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž na území České republiky).

Žalovaný dovodil nikoli potenciální, nýbrž faktické narušení hospodářské soutěže na území České republiky. Pak do této konstrukce nezapadají některé dílčí formulace obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom směru, že „*dopady na český trh jsou presumovatelné*“ (bylo-li dovozeno faktické narušení soutěže, pak muselo být prokázáno a nikoli presumováno) nebo že „*je v podstatě automaticky nemožné opatřit podklady pro rozhodnutí prokazující takovýto kartel ve všech jeho složkách v adresné vazbě na území České republiky*“, což (vynecháme-li slovní vat) vlastně znamená, že je podle žalovaného nemožné prokázat dopad kartelu na území České republiky. Povrchnímu a neinformovanému posuzovateli by z toho mohlo plynout, že dopad na české území skutečně prokázán nebyl, objektivně nahlíženo je však podle zdejšího soudu třeba dospět k závěru opačnému.

Jestliže byly diskutovány trhy evropské a asijské, je třeba mít bez dalšího za prokázané, že dopad jednání (kroků) je třeba dovozovat jak pro území evropské, tak asijské.

Jestliže byl shora dovozen společný a jednotný cíl jednání (kroků), pak není třeba tato území oddělovat ani pro účely prokazování dopadů – a ve vztahu k těmto územím selektivně zkoumat, zda a jaké schůzky se ve vztahu k Asii a Evropě projeví.

Měl-li tedy za shora uvedeného východiska kartel účinky v Evropě, neboť ta je na schůzkách výslovně uváděna, musí být zkoumáno, zda měl účinky i v té části Evropy, která odpovídá území České republiky.

Pokud jde o zpochybnění dopadu na trh, pak tuto otázku je zapotřebí řešit s ohledem na východiska podávaná především z komunitární prejudikatury. Těmi je tato otázka primárně řešena ve vztahu k úvahám (tam Evropské komise) o výši pokuty za protisoutěžní jednání. Vyjadřují-li se však komunitární soudy k testu pro posouzení „dopadů jednání“ (na jednotný trh), pak musí jít v principu o obdobný test, jaký se ve věci právě posuzované má nyní uplatnit při prokazování „dopadů jednání na území České republiky“; jinou logiku by stěží bylo možno přijmout.

Komunitární judikatura v otázce nutnosti a způsobu prokazování skutečného dopadu jednání na trh není zcela jednotná; spíše než hledat její jasný směr je třeba převzít ty myšlenky, jež se objevily ve věcech skutkově nejbližších.

(Dnešní) Tribunál má především za to, že není třeba skutečný dopad protiprávního jednání přesně kvantifikovat nebo předložit posudek s konkrétními číselnými údaji (rozsudek ze dne 27.9.2006 ve věci „*Roquette Frères*“, T-322/01, rozsudek ze dne 27.9.2006 ve věci „*Jungbunzlauer*“, T-43/02, rozsudek ze dne 8.7.2008 ve věci „*Knauf Gips*“, T-52/03, rozsudek ze dne 8.7.2008 ve věci „*BPB*“, T-53/03, rozsudek ze dne 8.7.2008 ve věci „*Lafarge*“, T-54/03).

V této souvislosti je (dnešním) Tribunálem poukazováno na obtíže, se kterými se lze prakticky setkat, jelikož podle Tribunálu důkaz skutečných účinků protiprávního jednání přepokládá srovnání situace způsobené protiprávním jednáním se situací, která by nastala bez tohoto protiprávního jednání, a která je tudíž ze své podstaty hypotetická (rozsudek ze dne 5.4.2006 ve věci „*Degussa*“, T-279/02). Přestože zřejmě nelze argumentovat tak, že důkaz o dopadu jednání na konkrétní území není možný (viz shora), právě uvedených obtíží si je (dnešní) Tribunál vědom, jasně je přiznává a vychází z nich při svých úvahách.

Východiskem dalších úvah zdejšího soudu v této dílčí otázce tedy může být postoj (dnešního) Tribunálu, podle něhož skutečný dopad kartelové dohody na trh musí být považován za dostatečně prokázaný, pokud je soutěžní orgán schopen poskytnout konkrétní a věrohodné důkazy, které s dostatečnou pravděpodobností ukazují, že kartelová dohoda skutečně měla na trh dopad (rozsudek ve věci „*Degussa*“, zvláště jeho bod 231.).

Toto východisko lze však rozvíjet dvěma odlišnými směry, což ostatně i samotný (dnešní) Tribunál činí.

První ze směrů judikatury vychází z toho, že soutěžní orgán se při svém závěru o skutečném dopadu kartelu na trh může oprávněně opírat o samotné provádění kartelové dohody (rozsudek ze dne 25.10.2005 ve věci „*Groupe Danone*“, T-38/02, rozsudek ze dne 27.7.2005 ve věci „*Brasserie nationale*“, T-79/02 až T-51/02). Takto se tedy může relativizovat význam kritéria vycházejícího ze skutečného dopadu protiprávního jednání na trh a požadavky spojené s jeho prokázáním, jelikož typicky v případě dohod o stanovení cen není soutěžní orgán povinen toto kritérium vzít v úvahu ve smyslu *soft-law* pro stanovování pokut (u nás všem účastníkům známé „Zásady“, www.compet.cz). Soutěžní orgán tak může legitimně vyvozovat, že protiprávní jednání mělo skutečné účinky na trh (že jednání mělo „dopad na trh“), ze skutečnosti, že členové kartelové dohody přijali opatření za účelem uplatňování dohodnutých cen (rozsudek ze dne 14.12.2006 ve věci „*Raiffeisen a další*“, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02). Netřeba tedy od soutěžního orgánu vyžadovat, aby za situace, že je prokázáno provádění kartelové dohody, pokazoval i to, že kartel skutečně umožnil jeho účastníkům dosáhnout vyšší úrovně cen transakcí než té, která by nastala v případě, že by neexistovala kartelová dohoda (případně jiných výsledků, k nimž kartel směřoval). Tento směr úvah Tribunálu byl pak převzat v rozsudcích ze dne 18.6.2008 ve věcech „*Hoechst*“, T-410/03, a „*Carbone-Lorraine*“, T-73/04.

Druhý judikatorní směr nicméně pro dovození závěru o dopadu kartelu na trh vyžadoval od soutěžního orgánu více než pouhý důkaz provádění kartelové dohody. V rozsudku ze dne 12.9.2007, „*Prym a Prym Consumer*“, T-30/05, (dnešní) Tribunál uvedl, že provádění dohody nemusí nutně znamenat, že tato dohoda má skutečné účinky na trh. Sice ve vztahu k výši pokuty, nicméně s možností zobecnění v otázce „dopadů“ (k tomu shora), argumentoval tak, že se nelze opírat pouze o vztah příčinné souvislosti a omezit se na poznámku, že dohoda byla prováděna. Nelze také přehlédnout, že (dnešní) Tribunál v rozsudcích „*Roquettes Frères*“ (viz shora) a „*Archer Daniels Midland*“ (T-329/01) uvedl, že účinné provádění kartelové dohody představuje díky tomu, že je předběžnou podmínkou skutečného dopadu kartelové dohody, počáteční nepřímý důkaz existence skutečného dopadu kartelové dohody; může se jednat o silný nepřímý důkaz existence dopadu na trh, avšak za podmínky, že se soutěžní orgán neomezil pouze na tuto analýzu. Ve věcech, ve kterých byly vydány naposledy zmiňované rozsudky, soutěžní orgán (tam Evropská komise) prokázal nejen existenci „pečlivého provádění dohod“, ale rovněž shodu mezi cenami stanovenými kartelovou dohodou a cenami skutečně uplatňovanými na trhu dotčenými podniky; soutěžní orgán tam rovněž podle (dnešního) Tribunálu (správně) zdůraznil význam podílu účastníků kartelu na relevantním trhu, jakož i úsilí, které věnovali organizaci, sledování a kontrole dohod. Obdobně se (dnešní) Tribunál vyjádřil i rozsudku ve věci „*Jungbunzlauer*“ (viz shora). Konečně se sluší poznamenat, že v rozsudcích ve věcech „*Knauf Gips*“ a „*Lafarge*“ (oba viz shora) je zdůrazněno i to, že s výjimkou stability podílů na trhu soutěžní orgán dostatečně prokázal účinky protiprávního jednání tím, že poukázal na to, že účastníci kartelu ovládali většinu relevantního trhu, že ujednání

mezi nimi byla prováděna a směřovala ke stanovení cen na úrovni vyšší, než by byla úroveň, pokud by tato ujednání neexistovala.

Každý ze shora uvedených rozsudků byl vydán za specifického skutkového stavu a je nezbytné dodat, že (dnešní) Soudní dvůr Evropské unie recentně judikuje, že cenové horizontální kartelové dohody mohou být kvalifikovány jako velmi závažná protiprávní jednání na pouhém základě jejich povahy, aniž je třeba prokazovat skutečný dopad protiprávního jednání na trh (rozsudek ze dne 3.9.2009, „*Prym a Prym Consumer*“, C-534/07 P, navazující na shora uvedený rozsudek Tribunálu T-30/05, a ze dne 24.9.2009, „*Erste Group Bank*“, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P). Jestliže tedy při úvahách o výši pokuty přichází v úvahu možnost označit jednání za velmi závažné, aniž by bylo třeba prokázat skutečný dopad na trh (nikoli pouze jeho míru), pak neprokázání skutečného dopadu na trh nemůže být absolutní překážkou pro dovození protiprávního jednání ve vztahu k určitému trhu. To ovšem nemůže znamenat, že by nebylo třeba dovést alespoň potencialitu dopadu ve vztahu k určitému trhu, jinak by totiž nemohla být splněna materiální podmínka zákazu kartelu podle § 3 odst. 1 ZOHS (a předchozího ZOHS) a nebyla by dána ani jurisdikce žalovaného (viz shora).

Přestože lze tedy v případech v jednotlivých shora uvedených věcech nalézat rozdíly, uvedenou judikaturu zdejší soud ve vztahu k předestřené otázce ve věci právě posuzované chápe následovně: aby mohl závěr žalovaného o porušení ZOHS (a předchozího ZOHS) obstát, musel by být z napadeného rozhodnutí - konkrétně z toho, co bylo myšlenkou kartelu, jak kartel pracoval a jaký způsob realizace se podařilo zjistit - jasně patrný reálný vztah kartelu k území České republiky.

Přeneseno shora uvedená východiska na věc právě projednávanou, trh České republiky, ve vztahu k němuž by ke koordinaci mělo docházet, nebyl na žádné ze schůzek, které jsou žalovaným popisovány, výslovně zmíněn. Pouze v zápisu ze schůzky dne 11.11.1999 jsou uváděny ceny žalobce a) a dalších dvou účastníků v roce 1999 a 2000 pro „*Matsushita Czech*“, který byl dříve skupinou žalobce b).

Nepřímo tak lze z toho skutečně dovozovat to, co dovedl žalovaný, a sice že mělo-li být dodáváno pro „*Matsushita Czech*“, pak se tak mělo stát pro území České republiky.

Právě uvedené tedy může teoreticky prokazovat promítnutí koordinace cen na území České republiky, a sice pokud jde o jednotlivé žalobce, pak ve vztahu k žalobcům a) a b). Právě uvedené ovšem jistě prokazuje fakt, že na jedné schůzce, která byla, jak shora uvedeno, součástí celkového koordinačního konceptu v otázkách cenových (pro Asii i Evropu), hovořili účastníci o cenách ve vztahu k České republice.

Ze žádného jiného zápisu neplyne, že by jakékoli území Evropy mělo být z diskusí ohledně evropského trhu vyloučeno, ani že by diskuse ohledně cen uvedenému odběrateli vedli též další žalobci. V tom je třeba dát žalobcům zapravdu, to však překážkou dovození dopadu ve vztahu k území České republiky není.

Ze žádného zápisu ze schůzek totiž neplyne ani to, že by veškeré diskuse mířící ke koordinaci tam, kde se hovořilo o Evropě, měly zahrnovat jen některá její území. Nemůže tak z ničeho vyplynout ani to, že by tyto diskuse neměly zahrnovat Českou republiku.

Je zřejmé, že veškeré hypotézy ohledně protisoutěžní potenciality kartelu (tedy dohody podle okolností jejího uzavření a uskutečňování mířící na protisoutěžní cíl, čímž je v daném případě koordinace cen) ve vztahu ke konkrétnímu území mohou být zčásti vystavěny na modelování jejích možných faktických projevů na trhu, tyto hypotézy však vždy musí mít reálný základ. Pro splnění materiální podmínky protisoutěžního charakteru kartelu tedy nepostačí výlučně fabulovat důsledky a automaticky dovozovat, že měl-li kartel účinek kdekoli, měl jej automaticky i kdekoli jinde.

Otázka tedy nyní stojí tak, zda snížení či odstranění stupně nejistoty ohledně budoucího chování jednotlivých účastníků na trhu v cenové oblasti lze stavět do přímé souvislosti s územím České republiky; pokud ano, lze spekulovat o konkrétních důsledcích.

Zjištěním, o které - nad rámec zmínky o „Matsushita Czech“ (viz shora) - žalovaný opřel závěr o dopadu na území České republiky, je skutečnost, že český odběratel obrazovek a výrobce televizorů „Panasonic Plzeň“ nakupoval obrazovky interně v rámci skupiny Panasonic a že z účastníků řízení před žalovaným byli jeho dodavateli v letech 1998 až 2004 výrobní závody skupin Philips (od roku 2001 LG.Philips Displays), Samsung, Thomson a v roce 2000–2002 též závod skupiny Chunghwa. To je i podle zdejšího soudu zjištění podstatné, protože z něj lze dovozovat vazbu mezi žalobci a) a b), jež se projevuje na českém trhu.

Jiný přímý vztah k českému trhu takto prokazován není.

Podle zdejšího soudu však žádný ze žalobních argumentů nemíří na následující logiku: jestliže se všichni žalobci (a další účastníci) podíleli na koordinaci, a to nikoli pouze ve vztahu k jednotlivým územím, nýbrž na koordinaci jako celku, pak dodávali jeden z nich do České republiky, musela se koordinace na území České republiky projevit. Kartel, jehož působnost se týká obecně celého světadílu, za předpokladu, že z ničeho neplyne, že by některé území bylo z jeho účinků vyloučeno, má nutně účinek ve vztahu k tomu území, kde s produktem, který je předmětem kartelu, obchoduje alespoň jeden účastník kartelu. A to je v právě posuzované věci splněno.

Jestliže tedy žalovaný dovozuje, že i v České republice existovala poptávka po obrazovkách, je to východisko správné, neboť prokázáno je to u „Panasonic Plzeň“.

Jestliže dále žalovaný dovozuje, že někteří účastníci kartelu dodávali obrazovky do České republiky v době, k níž se váže období trvání kartelu, i to je východisko správné. Ve vztahu k žalobcům je podstatné, že je dodával člen skupiny Philips (LG.Philips Displays); z pohledu účinků celého kartelu je podstatné, že je dodávali i

účastníci Samsung, Thomson a Chunghwa; tu zdejší soud musí znovu zopakovat, že zkoumán je účinek kartelu jako celku.

Existovala-li tedy v České republice poptávka a byly-li od některých účastníků kartelu realizovány do České republiky dodávky, pak je prokázáno nejen průběžné provádění kartelu v jeho celku, ale také citelná vazba ve vztahu k území České republiky. To nemůže platit pouze pro kartely segmentační (o rozdělení trhu), jak je žalobně namítáno, byť pochopitelně v takovém případě by byl účinek jasný a jednoznačný, v principu řečeno by byl dán již samotným cílem dohody. Platí to podle zdejšího soudu i pro kartel cenový, byť i ten je v daném případě prokazován na základě cíle.

Ve vztahu k některým žalobcům nebylo sice prokázáno, že by také do České republiky obrazovky dodávali, nicméně rovněž jejich účast na jednáních ohledně obrazovek týkajících se stanovení cen měla vliv na nastavenou úroveň prodejních cen v Evropě, tj. i cen pro tuzemského odběratele.

Jestliže už shora zdejší soud vyšel z premisy, že účinek kartelu je dovozován ve vztahu ke kartelu jako celku, nikoli k dílčím krokům jeho účastníků (jimi je účinek kartelu pouze prokazován), pak je bezpředmětné namítat, že závěr, že se jednotliví žalobci neúčastnili dohody ve vztahu k České republice, resp. že o tom žalovaný nepředložil žádné důkazy, plyne z toho, že do České republiky někteří z účastníků kartelu nedodávali. Žalobní konstrukce totiž v zásadě přesně to říká: někteří žalobci se ve vztahu k České republice kartelu neúčastnili proto, že do České republiky nedodávali, a proto jejich jednání nemůže být jednáním s dopadem do České republiky. To však nevyvrací konstrukci žalovaného ohledně dopadů kartelu jako celku za situace, kdy se s produktem, jehož se kartel týkal, v České republice obchodovalo. Konstrukce, kterou i zdejší soud považuje za odpovídající chápání účinků globálních kartelů, je jiná: žalobci se účastnili globálního kartelu, který se týkal produktu, který byl v době trvání kartelu do České republiky některými z účastníků kartelu dovážen. Týkal-li se globální (nadmárodní) kartel produktu, s nímž bylo na území České republiky obchodováno, pak je důvodu dovozovat dopad kartelu na území České republiky i za situace, kdy s ním na území České republiky neobchodovali všichni členové takového kartelu.

Ve shora uvedených souvislostech tedy není argument, podle něhož „*pokud na nějakém jednání byly vyměňovány informace týkající se Evropy, týkalo se to bez dalšího i České republiky*“, tak absurdní, jak by se na první pohled mohlo zdát (jak je žalobně namítáno). Podstatné je, že tu účinek celosvětového kartelu na vnitrostátní území České republiky není mechanicky dovozován „*bez dalšího*“ (tj. podle pravidla „*když ve světě, tak i v České republice*“, které by mohlo být stěží akceptováno), ale na základě konstrukce, která vychází ze zjištění, že existovala v České republice poptávka po produktu, jehož se kartel týkal, a některými účastníky kartelu byly dodávky do České republiky realizovány.

Je-li zpochybňováno tvrzení žalovaného, podle něhož minimálně dva tuzemští výrobci obrazovky poptávali (souhrnně v bodu 265. prvostupňového rozhodnutí), pak

skutečně správnosti tohoto tvrzení nic nenasvědčuje, neboť poptávajícím byl podle podkladu rozhodnutí pouze jeden odběratel (viz shora). I to však podle zdejšího soudu pro prokázání dopadu postačí, neboť poptávka mířila směrem k dodavatelům, kteří byli účastníky kartelu (byť nikoli ke všem), a poptáváno tak bylo zboží, jež bylo zasaženo kartelem.

Je-li žalobně namítáno, že žalobce b) byl obětí kartelu, nikoli pachatelem, neboť při konstrukci žalovaného by byla znevýhodněna jeho dceřiná společnost v České republice, pak to podle zdejšího soudu automaticky dovodit nelze. To, jaký mohl být v České republice důsledek globální koordinace, může i nemusí souviset s účastí žalobce b) na celkovém kartelu – a jde o odpověď vždy spekulativní.

Ani to, že oproti tvrzení žalovaného (bod 242. napadeného rozhodnutí) žádný z provedených důkazů jasně nedokládá, že by se dovážely obrazovky z Asie do Evropy (žalovaný neuvádí, odkud by to mělo plynout, a zdejší soud z obsahu správního spisu nic takového nezjistil), neznamená, že je dopad do České republiky vyloučen; stačilo za shora uvedených okolností prokázat, že ceny byly výslovně koordinovány ve vztahu k evropskému trhu.

Za tohoto stavu nemá smyslu vyvracet jednotlivá další dílčí žalobní tvrzení, která s využitím myšlenky „*nedodával jsem na konkrétní území, a proto se na tomto území účinek kartelu neprojevil*“ dopad do území České republiky zpochybňují a která se vyjadřují k jiným dílčím aspektům, než které jsou podle zdejšího soudu pro posouzení věci podstatné. Rozhodně nelze přisvědčit žalobní argumentaci v tom, že žalovaný neuvádí, v čem alespoň potenciální narušení hospodářské soutěže shledal, to plyne již ze shora uvedeného.

VII.5.

Z pohledu hmotněprávního posouzení lze tedy na základě shora uvedeného shrnout, že i zdejší soud má za prokázané, že se skutek popisovaný ve skutkové větě rozhodnutí žalovaného stal a že tento skutek je kartelovou dohodou.

V dílčích otázkách pak zdejší soud dovozuje, že věc bylo možno skutkově založit výhradně na skutečnostech plynoucích ze žádostí o Leniency a na ně navazujících listin, že žalovaný měl z těchto žádostí odpovídající podklad svého rozhodnutí, že se jednalo o jedno jednání (zahrnující Asii i Evropu), v němž byli zapojeni všichni žalobci, kteří to zpochybňují, a že byl rovněž prokázán dopad do České republiky, aniž by tu všichni žalobci realizovali své dodávky.

Z toho pak plyne, že je dána jurisdikce předchozího ZOHS a (současného) ZOHS a že žalovaný při hmotněprávním hodnocení věci podle obou předpisů postupoval zákonně a nadto i věcně správně.

VIII.

Některým účastníkům byly uloženy pokuty, ze žalobců všem kromě žalobce a). Že i bez udělení pokuty bylo možno deklarovat porušení předchozího ZOHS, k tomu shora v části V.5.

Pokud jde o výši **pokuty**, která byla jednotlivým žalobcům uložena, napadené rozhodnutí na klíčové rozkladové námitky žalobců reaguje; prvostupňové rozhodnutí se touto otázkou podrobně zabývá v bodech 369. – 397. Přezkum pokuty zdejším soudem není neomezený. Pokuta, resp. její konkrétní výše, je výsledkem správního uvážení žalovaného. Je-li rozhodnutí o pokutě vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít; to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná), nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti.

Pokuty byly ukládány podle § 22 odst. 2 ZOHS (ve znění před účinností novely č. 155/2009 Sb.). Podle tohoto ustanovení může Úřad soutěžitelům uložit pokutu do výše 10 000 000 Kč nebo do výše 10 % z čistého obrátu dosaženého za poslední ukončené účetní období, jestliže úmyslně nebo z nedbalosti porušili zákazy stanovené v § 3 odst. 1, § 11 odst. 1 a § 18 odst. 1 nebo neplní opatření uložená podle § 7 odst. 2 nebo § 11 odst. 3 anebo podle § 18 odst. 5. Při rozhodování o výši pokuty Úřad přihlédne zejména k závažnosti, případnému opakování a délce trvání porušování tohoto zákona.

Pokud jde o přezkoumatelnost odůvodnění, tu žádné pochybení zdejší soud nedovodil. Žalovaný nejprve podrobným způsobem vymezil právní rámec, stanovil, že bude vycházet též ze „Zásad“, a navázal podrobným odůvodňováním jednotlivých kroků směřujících k výpočtu konkrétní výše jednotlivých pokut.

Zdejší soud nadto nedovodil při úvahách o výši pokut ani žádné jiné pochybení, pro které by měl napadené rozhodnutí rušit.

Pokud jde o závažnost a skutečný negativní dopad kartelu coby jednání, žalovaný popisoval jednak doktrinální obecné skutečnosti, horizontální kartel, cenový kartel, výhodnost pro zúčastněné, tak konkrétní skutečnosti zjištěné v právě posuzované věci. Velmi závažné porušení dovozuje z toho, že se jedná o kartel cenový. Skutečný negativní dopad dovozuje z toho, že český výrobce televizorů odebíral obrazovky pouze od soutěžitelů, kteří se účastnili kartelové dohody. Zohledněna byla i délka trvání kartelu a podle žalovaného rozhodující přitěžující a polehčující okolnosti. Konkrétní částka pak byla stanovena poměrem rozpočítané hodnoty prodeje.

Žalobně je namítáno a argumentováno, že výše pokuty měla podle „Zásad“ (jejichž použití žalovaný v obou rozhodnutích deklaroval, srov. bod 374. prvostupňového rozhodnutí, zveřejněny jsou na www.compet.cz) zohledňovat podíl účasti určitého soutěžitele na šetřeném protisoutěžním jednání, v posuzované věci však byla pokuta vypočtena jinak – žalovaný vůbec nezohlednil prodej jednotlivých účastníků v České republice.

Podle zdejšího soudu způsob, jaký žalovaný zvolil, neznamená, že trestal jednotlivé účastníky kartelu za uzavření dohody o rozdělení trhu. Samo pokutování toho soutěžitele, který neměl v České republice žádné prodeje, neznamená jeho diskriminaci, jak je žalobně namítáno, ani jinak nezákonný postup, neboť k potrestání nemůže dojít výlučně ve vazbě na účinky jednání, nýbrž ve vazbě na samotné spáchání deliktu.

Se žalobci lze souhlasit v tom, že výše pokuty musí zohledňovat podíl účasti určitého soutěžitele na protisoutěžním jednání, takovým podílem účasti však není automaticky podíl na profitu z takového jednání, resp. podíl na obchodech, které jsou kartelem zasaženy. Jestliže se tedy základní částka pokuty (podle „Zásad“) stanovuje na základě obratu dosaženého konkrétním soutěžitelem z prodeje zboží na vymezeném geografickém relevantním trhu, pak za situace, kdy někteří účastníci kartelu na určitém území nepůsobili, byť se takového území kartel týkal (to není nonsens, jak by na první pohled bylo lze namítat, k tomu ovšem již shora), nemusí takový způsob stanovení základní částky pokuty odpovídat podílu účasti na protisoutěžním jednání – a v daném případě tedy bylo dost důvodů, aby se žalovaný od tohoto svého základní pravidla odchýlil. „Zásady“ mu to ostatně v bodu 14. umožňovaly, a tedy nikdo nemohl legitimně očekávat, že základní částka pokuty musí být vždy stanovena výlučně na základě pravidla podávaného z bodu 18. „Zásad“. Na žalovaném bylo, aby v případě, že se hodlal odchýlit od předem vyhlášeného postupu (tu odpovídajícímu bodu 18. „Zásad“), takový postup, resp. důvod, vysvětlil – a to se stalo od bodu 380. prvostupňového rozhodnutí a od bodu 255. napadeného rozhodnutí.

Jestliže je ve vztahu k pokutě zpochybňován skutečný dopad na území České republiky, tento argument nemůže zdejší soud přijmout – k tomu shora v části VII.4.

Jestliže jednotliví žalobci v rámci argumentace proti stanovení základní částky pokuty zpochybňují, že by v jejich případě byly dopady jednání stejné jako v případě jiných žalobců, tato argumentace není podle zdejšího soudu namístě, neboť je-li zkoumán dopad jednání, pak v posuzované věci není důvodu izolovaně zkoumat dopad jednání každého z účastníků kartelu, jež bylo za dobu trvání kartelu realizováno, a odlišovat jej od dopadu jednání jiného účastníka kartelu, nýbrž třeba je prozkoumat dopad jednání jako celku. Jak plyne především z bodu 380. prvostupňového rozhodnutí, tohoto postupu se žalovaný držel. Dovodil-li, že účinky měl kartel jako celek a že tento kartel by nemohl bez participace všech úspěšně fungovat, není to závěr, jenž by byl v rozporu se závěrem, že nikoli všichni obchody na území České republiky realizovali.

Třeba zmínit to podstatné pro postup žalovaného při ukládání jednotlivých pokut: trestán je kartel, jehož se dopustilo více soutěžitelů, který byl kartelem globálním, jenž se v České republice projevil při obchodech zdaleka ne všech jeho účastníků.

Žalobní argumentace svojí podstatou míří na to, že žalovaný řádně a správně neurčil závažnost účasti každého z nich. K závěru, že žalovaný naopak v této otázce postupoval správně, je zdejší soud veden především prejudikaturou (dnešního) Tribunálu.

Platí, že pokud se protiprávního jednání dopustilo více soutěžitelů, je zásadně třeba přezkoumat relativní závažnost účasti každého z nich (rozsudek „*Anic Partecipazioni*“) za účelem zjištění, zda v jejich případě existují přitěžující nebo polehčující okolnosti (rozsudek dnešního Tribunálu ze dne 8.10.2008, *Carbone-Lorraine*, T-73/04). Tento závěr je logickým důsledkem zásady personalit trestů a sankcí, podle níž lze delikventa potrestat pouze za skutky, které jsou mu individuálně vytýkány, což je zásada použitelná na veškerá správní řízení, jež mohou vést k uložení sankcí. Pro účely ochrany hospodářské soutěže lze toto pravidlo dovodit z rozsudku (dnešního) Tribunálu ze dne 9.7.2003, „*Archer Daniels*“, T-224/00.

Při ukládání pokuty je třeba rozlišovat posouzení závažnosti protiprávního jednání, které slouží ke stanovení obecné základní částky pokuty, a posouzení závažnosti účasti každého z dotčených soutěžitelů na protiprávním jednání, které musí být posuzováno v rámci případného uplatnění přitěžujících nebo polehčujících okolností – to judikoval (dnešní) Tribunál v rozsudku ze dne 9.7.2003, „*Cheil Jedang*“, T-220/00, a ze dne 30.4.2009, „*CD-Contact Data*“, T-18/03.

Žalovaný tak nemůže mít povinnost zvláště posuzovat účinky chování jednotlivých žalobců (a případně dalších pokutovaných), neboť takovou povinnost nemá ani Evropská komise (rozsudek dnešního Tribunálu „*Anic Partecipazioni*“ a dnešního Soudního dvora Evropské unie „*Carbone-Lorraine*“, C-554/08 P).

Závažnost tu ve věci právě posuzované byla dána typem kartelu, podíl každého pokutovaného na kartelu byl dán průběžnou participací na kartelu – a poměřovat podíl každého ze žalobců na kartelu z těch důvodů, jak je žalobně namítáno, by bylo poměřováním umělým. Netřeba totiž donekonečna opakovat, že cenové horizontální kartelové dohody mohou být kvalifikovány jako velmi závažná protiprávní jednání na pouhém základě jejich povahy, aniž je třeba prokazovat skutečný dopad protiprávního jednání na trh (nenověji souhrnně dnešní Soudní dvůr Evropské unie v rozsudcích ze dne 3.9.2009, „*Prym a Prym Consumer*“, C-534/07 P, a ze dne 24.9.2009, „*Erste Group Bank*“, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P). Takové kartelové dohody zasluhují již z důvodu své povahy nejpřísnější pokuty.

Jejich případný skutečný dopad na trh není pro stanovení úrovně pokut rozhodujícím kritériem; podle zdejšího soudu to jasně judikoval (dnešní) Tribunál v rozsudku ze dne 6.5.2009, „*KME Germany*“, T-127/04. Žádný argument žalobců v tom směru, že izolovaně jejich chování nemělo na trh žádný dopad, tudíž v žádném

případě neumožňují zpochybnit kvalifikaci protiprávního jednání jako „velmi závažného“, jak žalovaný učinil – a od čehož pramení stejný podíl na základní částce pokuty všech.

Ani případná neexistence prospěchu všech žalobců ve vztahu k českému trhu tudíž závažnost protiprávního jednání stanovenou v napadeném rozhodnutí nemění.

Je-li zpochybňován postup, podle něhož měl (bod 382. prvostupňového rozhodnutí) žalovaný základní částku pokuty rozdělit na šest dílů (šesti účastníkům, kterým ukládal pokutu), pak skutečně žalovaný pokutu uložil pěti účastníkům. Je však pro posouzení žalovaného bezpředmětné zabývat se tím, zda účastníku Samsung měla být pokuta uložena a následně o 100% snížena anebo neukládána, popř. jak tomu mělo být u účastníka Chunghwa (zda tedy mělo být v pojetí žalovaného děleno sedmi či nikoli). Pro věc je podstatné, že z napadeného a z jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí je jasně patrné, že základním krokem žalovaného při ukládání pokuty bylo stanovení týchž základů pro všechny, kterým byla ukládána pokuta, tj. srozumitelně řečeno: základ byl stejný.

Je-li zpochybňován závěr žalovaného o tom, že LG Philips Displays Holding B.V. nezanikl bez právního nástupce, z pohledu uložení sankce tato otázka není podstatná. Jestliže žalovaný nedeclaroval, že by LG Philips Displays Holding B.V. nebo LP Displays International B.V., jenž by měl být podle části žalobní argumentace právním nástupcem, který nemá nadále existovat a dosahovat obratu, pak tato otázka nemá vliv na pravidlo, podle kterého byl základ pro stanovení pokuty stejný u všech, kterým byla pokuta ukládána. Zda měl být ještě někdo jiný potrestán nebo ne, to není otázka, která by ovlivňovala stejný výchozí podíl pro všechny, kterým byla pokuta ukládána, při základním kroku v rámci ukládání pokuty. Tato otázka primárně souvisí s tím, zda odpovědnost za delikt přešla na jiný subjekt či nikoli – a pokud žalovaný dospěl k závěru, že nikoli, a pokud to podrobně zdůvodnil (souhrnně od bodu 177. napadeného rozhodnutí), na čemž založil svůj závěr o tom, že soutěžitel, ve vztahu k němuž je otázka nástupnictví spornou, se spáchání deliktu neúčastnil, pak prokazování opaku před zdejší soudem nesouvisí s ochranou práv žalobců, tj. soutěžitelů od něj odlišných. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že konkrétní soutěžitelé se účastnili kartelu a lze je potrestat, přitom těm, které takto hodlal potrestat, přičítal jednání při základním kroku v rámci stanovování výše pokuty „stejně“, pak toto pravidlo nemůže být prolomeno případnou účastí jiné osoby na kartelu, resp. dovozením právního nástupnictví. Sám fakt, že se kartelu mohl účastnit ještě někdo jiný (resp. že existuje ještě někdo jiný v postavení nástupce), v daném případě nemůže znamenat, že by neobstála skutková věta tak, jak je konstruována žalovaným, a přezkum této otázky pak není přezkumem, který by měl být ochranou práv žalobců – a tedy není prostor řešit tuto otázku podrobněji ani ve vztahu k pokutě udělené těm, kdo jsou za delikventy žalovaným považováni.

Rozdělení průměrného obratu ve vztahu k České republice za roky 2001 až 2003 mezi pokutované a následné určení výchozího podílu (3%) je možným metodologickým postupem, kterak v případě základního kroku při výpočtu pokut vyjádřit úvahu o rovném podílu všech pokutovaných na kartelu. Jde-li o

metodologický postup (a nikoli o dělení obratu mezi ty, kteří obratu reálně dosáhli), pak není chybou, že v obratu, který byl takto dělen, mohly být započteny i částky odpovídající dodávkám případných jiných subjektů, než těch, mezi které byla zjištěná částka rozpočítávána. Pokud žalovaný při stanovení základní částky pokuty postupoval tak, jak popisuje především v prvostupňovém rozhodnutí, nejde o „přenášení následků jednání jiných subjektů na pokutované“, jak je žalobně namítáno, nýbrž o postup, který je přezkoumatelný, a nadto zdejší soud nevidí rozumného důvodu, proč by takto žalovaný postupovat nemohl. Vyjadřuje tím v prvním kroku stanovování pokuty fakt, že základ pokuty je pro všechny, kterým ukládá pokutu, stejný. Takový metodologický postup nikoho ze žalobců, kterým byly ukládány pokuty, nepoškozuje, není v rozporu ani se ZOHS ani se „Zásadami“ a není ani jiného zdroje, z něhož by pokutování žalobci mohli nabýt kvalifikovaného přesvědčení, že takto žalovaný postupovat nebude.

Pokud jde o otázku individualizace trestu, pak zdejší soud nutně vychází z pravidla, podle něhož je třeba zkoumat podíl každého účastníka kartelu na protisoutěžním jednání – a žalobci zmiňovanou prejudikaturu nezpochybňuje. Jestliže by však podle žalobní argumentace měl být podíl na protisoutěžním jednání stanovován na základě počtu prokázaných schůzek, jichž se jednotliví pokutovaní soutěžitelé účastnili, není k tomu žádného důvodu. Za situace, kdy žalovaný dovedl vznik a fungování dlouhodobého kartelu s důvodně presumovatelným zapojením všech, což je konstrukce, kterou zdejší soud již shora potvrdil (části VII.2. a VII.3.), pak samostatná otázka počtu schůzek ve vztahu k jednotlivým pokutovaným, ani míra jejich obchodování v České republice, nemůže dávat odpověď na otázku, jaký podíl na kartelu každý z pokutovaných měl.

Pokud jde o přitěžující okolnost, již je „doba realizace prospěchu z kartelu“, pak toto přitížení (tu žalobci e/) vyjadřuje fakt, že kromě prospěchu na kartelu jako celku tento žalobce ještě dodával do České republiky. V rámci individualizace trestu byla tedy zvažována doba trvání kartelu (participace na něm) a důsledky do České republiky. Nejde tedy podle zdejšího soudu o opakované přitížení pro jednu a tutéž skutečnost (opakované přitížení těžké okolnosti), jak žalobce e) namítá.

Pokud je namítáno, že byly pominuty polehčující okolnosti spočívající v účasti na schůzkách v omezené míře a v tolika následovnické roli, pak z pohledu deliktu jako celku a účasti každého z pokutovaných na něm nemůže být podstatné, kolika schůzek se každý z pokutovaných zúčastnil. To, že se nezúčastnil všech schůzek (resp. že se zúčastnil např. 15 z 56 schůzek – žalobce e/), neznamená s ohledem na pojetí kartelu, z něhož napadené rozhodnutí vychází, omezenou účast ani následovnickou roli. Jestliže byl kartel pojmán jako celek a jestliže byla účast na části schůzek v rámci takto pojatého kartelu prokázána, možná polehčující okolnost by byla dána tehdy, pokud by se účastníkovi kartelu podařilo prokázat, že jeho účast na některých schůzkách (na těch, kterých se účastnil) nebyla vedena žádným protisoutěžním záměrem souvisejícím s celkovým záměrem kartelu. Právě takto pojaté důkazní břemeno za situace prokázání účasti na schůzkách s jasně protisoutěžním cílem plyne z již shora

citovaného rozsudku Tribunálu ve věci „*Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV a Quinn Plastics GmbH*“.

Je-li namítána existence polehčující okolnosti spočívající v tom, že se žalobce e) odmítl podřídit výsledkům jednání, pak zápis ze schůzky ze dne 26.1.2001, kterým je argumentováno, v němž je uvedeno, že „...nemá záměr cenu ve 2. čtvrtletí zvyšovat...“, podle zdejšího soudu nenasvědčuje žádnému disentu ze strany tohoto žalobce, nýbrž snaze prosadit v rámci kartelu dílčí prvek své cenové politiky. To v dlouhotrvajícím kartelu nemůže být považováno za nic překvapivého; rozhodně to není okolností, jež by měla být okolností polehčující.

Zdejší soud nesdílí ani názor, že by polehčující okolností měl být fakt, že se pokutovaný dopustil prvního porušení ZOHS (resp. předchozího ZOHS). Ostatně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010 ve věci sp. zn. 1 Afs 58/2009 uvedl, že „...skutečnost prvního porušení zákona není sama o sobě vždy polehčující okolností. Její automatické uplatnění by zejména u porušení zákona spáchaného v úmyslu přímém bylo velmi sporné. Ostatně kupř. nový trestní zákoník [zákon č. 40/2009 Sb., účinný od 1. 1. 2010; § 41 písm. a)] považuje první spáchání trestného činu za polehčující okolnost pouze v případě, že tak pachatel učinil pod vlivem okolností na něm nezávislých...“.

Argumentuje-li konečně žalobce e) kritickými dopady uložené pokuty, z čehož dovozuje její nepřiměřenost, pak zdejší soud za podstatnou považuje výši uložené pokuty (necelých 14 milionů Kč) a výši celkového dluhu, kterou žalobce argumentuje (cca 1 100 milionů EUR) a nutně dospívá k závěru, že samotné zaplacení pokuty podle napadeného rozhodnutí nemůže s ohledem na ostatní žalobcovy závazky celkovou hospodářskou situaci žalobce nijak kriticky vychýlit.

Částka odpovídající pokutě tak není ani s ohledem na finanční situaci žalobce e) nepřiměřenou. Uplatní se tu podobné úvahy, o které zdejší soud opřel své rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě žalobce e) (usnesení zdejšího soudu ze dne 4.2.2011 č.j. 62 Af 7/2011-135). Uložená pokuta v přepočtu nepřevyšuje částku cca 600 tisíc EUR. Jestliže žalobce i za situace, kterou popisuje v žalobě, realizuje platby v řádech desítek milionů EUR, byť tak činí v souladu se záchranným plánem, pak situace před zaplacením pokuty podle napadeného rozhodnutí a po jejím zaplacení z pohledu celkového hospodaření žalobce nevykazuje podle zdejšího soudu kritickou změnu, která by byla důvodem nepřiměřenosti pokuty.

Pokud jde o přitěžující okolnost v případě žalobce c), tj. že se dopustil opakovaného porušení soutěžních pravidel (bod 396. prvostupňového rozhodnutí), v této jediné otázce dává zdejší soud žalobní argumentaci zapravdu.

Z odůvodnění výše pokut jednotlivým žalobcům se totiž podává, že žalobci c) byla pokuta nakonec navýšena o 15% z důvodu opakovaného a typově shodného porušení ZOHS.

Jestliže žalobce c) proti takovému postupu brojil v rozkladu, předseda žalovaného se s postupem v I. stupni správního řízení ztotožnil a v bodu 252. napadeného rozhodnutí argumentuje v tom směru, že žalobce c) již v minulosti porušil § 3 odst. 1 ZOHS, deklarováno to bylo rozhodnutím ze dne 26.4.2007, tedy tato skutečnost byla známa před vydáním prvostupňového rozhodnutí ve věci právě posuzované.

To, že byla před potrestáním ve věci právě posuzované známa skutečnost, že žalobce c) se již dříve dopustil porušení zákazu kartelových dohod, není ovšem podstatné, neboť žalovaný na žalobce c) nahlížel jako na recidivistu a pokutu mu navýšil o 15% právě z důvodu recidivy (opakované a typově shodné porušení ZOHS je v pojetí žalovaného zřetelně považováno za recidivu). Aby tak ovšem mohl žalovaný postupovat, musel by se žalobce c) skutku ve věci právě posuzované dopustit poté, co byl dříve pro skutek, který by byl správním deliktem (tu obdobného typu), potrestán. Správnímu trestání je totiž všeobecně známo pravidlo z práva trestního, podle něhož recidiva je dána tehdy, jestliže nový delikt je spáchán poté, co byl pachatel za dříve spáchaný delikt potrestán.

To, že se uvedené pravidlo pocházející z práva trestního, jež by se jinak mělo aplikovat i na oblast správního trestání, použije i na oblast práva soutěžního, jasně dokumentuje judikatura (dnešního) Tribunálu, jak na ni žalobce c) již v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí marně poukazoval (věc T-141/94, „*Thyssen Stahl*“, rozsudek ze dne 11.3.1999).

Přeneseno na věc právě posuzovanou, podstatné je, že žalobce c) se měl protiprávního jednání dopustit od 6.3.2000 do 31.3.2003. Zdejšímu soudu je známo, a sporné to není ani mezi žalobcem c) a žalovaným (bod 61. žaloby, bod 252. napadeného rozhodnutí), že rozhodnutí žalovaného, které se týkalo účasti žalobce c) na kartelu „PISU“, tedy na předchozím kartelu, čímž nyní byla dána jeho recidiva, bylo vydáno dne 26.4.2007 (č.j. R 059-070, 075-078/2007/01-08115/2007/310). Z toho tedy plyne, že o předchozím skutku žalobce c) nebylo rozhodnuto předtím, než bylo rozhodováno o jeho skutku ve věci nyní posuzované.

Pak se tedy ve věci právě posuzované o recidivu žalobce c) nejednalo a pokutu jemu ukládanou nebylo možno z důvodu neexistující recidivy navýšit o 15%.

Je-li z odůvodnění tohoto navýšení jasné, že bylo navyšováno právě o tuto procentní hodnotu, toto pochybení žalovaného nevedlo k nutnosti zrušit napadené rozhodnutí; toto pochybení žalovaného vedlo k tomu, že celková výše pokuty je pokutou zjevně nepřiměřenou zjištěným skutečností (tu nesprávně dovozené recidivě) a zdejší soud tento svůj závěr promítl ve využití moderačního práva podle § 78 odst. 2 s.ř.s.

Z bodu 396. prvostupňového rozhodnutí plyne, že pokuta žalobci c) ve výši 9 020 000,- Kč byla navýšena dvakrát o 15%, a sice za úmysl a za recidivu, na konečných 11 726 000,- Kč. Částka odpovídající 15% z částky 9 020 000,- Kč činí 1 353 000,- Kč (dvojnásobek tohoto navýšení pak odpovídá rozdílu mezi částkou

11 726 000,- Kč a 9 020 000,- Kč). Nemohl-li žalovaný k jednomu z těchto dvou navýšení o 15% ve vztahu k částce 9 020 000,- Kč přistoupit, pak o 15% ve vztahu k částce 9 020 000,- Kč zdejší soud pokutu uloženou žalobci c) moderoval. Pokuta tak byla snížena z částky 11 726 000,- Kč o částku 1 353 000,- Kč na konečných 10 373 000,- Kč.

Pokud jde o otázku přiměřenosti uložených pokut, pak celkově vzato vztah výše pokut k výsledkům hospodaření všech žalobců žalovaný shrnuje v bodu 397. prvostupňového rozhodnutí a zdejší soud má za to, že jsou v případě všech žalobců uloženy na samé spodní hranici zákonného rozpětí, a to jasně i se zohledněním toho, že ve vztahu trhu komunitárnímu bude „zřejmě“ pokutu ukládat Evropská komise (poznámka 209 pod čarou v rámci prvostupňového rozhodnutí). Z důvodů uváděných žalovaným, které zdejší soud nepovažuje za potřebné opakovat, neboť se s nimi ztotožňuje, a v mezích přezkumu, které v otázkách výše uložených pokut má, zdejší soud s právě uvedenou výjimkou týkající se pokuty uložené žalobci c) nedovozuje nepřiměřenost pokut.

Pokud jde o moderační návrhy žalobců b), c), d) a e), pak žádný z těchto návrhů není specificky odůvodňován, z kontextu žalobní argumentace je však zdejšímu soudu zřejmé, že všichni tito žalobci jej uplatňují proto, že pokuty jim uložené považují za nepřiměřené.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s., od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Pokud zdejší soud po zohlednění všech skutečností, které žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vztahu k žalobcům b), d) a e) popsal, neshledal, že by pokuta byla nepřiměřená, tím spíše nemůže dovodit, že by byla zjevně nepřiměřená, což je podmínkou pro její snížení nebo úplné upuštění od ní.

Ve vztahu k žalobcům b), d) a e) pokuta podle zdejšího soudu zohledňuje jak okolnosti ohledně samotného typu deliktu, tak okolnosti na straně jednotlivých žalobců. Žalovaný zohlednil všechny skutečnosti, které podle zdejšího soudu zohlednit měl, a výsledek jeho úvah co do jednotlivých částek pokut je zjištěným okolnostem přiměřený. Nepřiměřenost zdejší soud nedovozuje ani ve vztahu k jednotlivým krokům, jimiž byla pokuta stanovována, ani ve vztahu k výsledným částkám. Pouze v takovém případě, pokud by tedy byly pokuty nepřiměřené, by moderační návrhy uplatněné podle § 78 odst. 2 s.ř.s. mohly být úspěšné. Proto ani těmto návrhům zdejší soud nevyhověl.

Jak již bylo shora uvedeno, pokuta uložená žalobci c), v níž se promítlo navýšení o 15% z důvodu recidivy, nemohla být z tohoto důvodu navýšena. Pokuta uložená žalobci c) byla tedy uložena ve zjevně nepřiměřené výši, kterou lze přitom jasně stanovit – zjevná nepřiměřenost odpovídá navýšení o hodnotu 15% ze základu částky stanoveného předchozím postupem, v němž zdejší soud žádné pochybení neshledal. To je důvodem, pro který zdejší soud k návrhu žalobce c) využil svého

moderačního oprávnění a pokutu snížil o 15%, tedy z částky 11 726 000 Kč na částku 9 967 100 Kč.

IX. Shrnutí posouzení věci soudem

Zdejší soud tedy napadené rozhodnutí ze všech důvodů uplatněných v jednotlivých žalobách přezkoumal. V podstatných argumentech se zdejší soud se žalovaným ztotožňuje a bylo by zbytečné jeho závěry opakovat. Nosné argumenty, které zdejší soud vedly k závěru o zamítnutí žalob, jsou obsaženy shora v částech V. až VIII.

Ze shora uvedeného vyplývají následující závěry:

1. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné; žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s podstatou všech námitek, jež mířily na nosné důvody, na nichž bylo založeno předcházející prvostupňové rozhodnutí.
2. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí zdejší soud nezjistil žádnou vadu, k níž by musel přihlížet i nad rámec uplatněných žalobních bodů.
3. Žalovaný se v řízení nedopustil procesní vady, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
4. V rámci hmotněprávního hodnocení věci žalovaný aplikoval správný právní předpis a v jeho rámci správné právní normy, které vyložil způsobem odpovídajícím jejich ustálenému a soudy potvrzenému výkladu, a tedy se nedopustil nezákonnosti, která by byla důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.
5. V rámci úvah o výši pokut se žalovaný dopustil jediného pochybení, a sice že žalobci c) nesprávně navýšil pokutu o hodnotu 15% z důvodu recidivy. V otázce pokut uložených žalobcům b), d) a e) zdejší soud neshledal vadu v postupu žalovaného ani důvody k využití svého moderačního oprávnění, pokutu uloženou žalobci c) však v rámci moderace snížil o částku, která odpovídá nesprávně připočtené hodnotě 15%.

Z těchto důvodů zdejší soud žaloby žalobců a), b), d) a e) jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl a ve vztahu k žalobcům b), d) a e) nevyužil ani svého moderačního oprávnění podle § 78 odst. 2 s.ř.s.

Ve vztahu k žalobci c) zdejší soud využil k žalobcově návrhu moderačního oprávnění podle § 78 odst. 2 s.ř.s. a pokutu přiměřeně snížil, ve zbytku i žalobu žalobce c) jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

X. Náklady řízení

O veškerých nákladech řízení účastníků zdejší soud rozhodl souhrnně podle § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobci a), b), d) a e) nebyli ve věci úspěšnými, a proto jim ze zákona nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Plně úspěšným byl ve vztahu k nim žalovaný.

Žalobce c) byl úspěšný pouze částečně, a to ve své argumentaci, jež se nakonec projevila ve snížení pokuty o 15%. Nebyl-li ve zbytku žalobce c) úspěšný, pak i v případě žalobce c) zdejší soud dovozuje výrazně převažující procesní úspěch žalovaného, a tedy ani žalobce c) s ohledem na míru své úspěšnosti právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto zdejší soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osoba zúčastněná na řízení nemá podle § 60 odst. 5 s.ř.s. na náhradu nákladů řízení právo, neboť jí zdejší soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí náklady vznikly. Žádné důvody hodné zvláštního zřetele k přiznání dalších nákladů zdejší soud nezjistil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 23.2.2012

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová